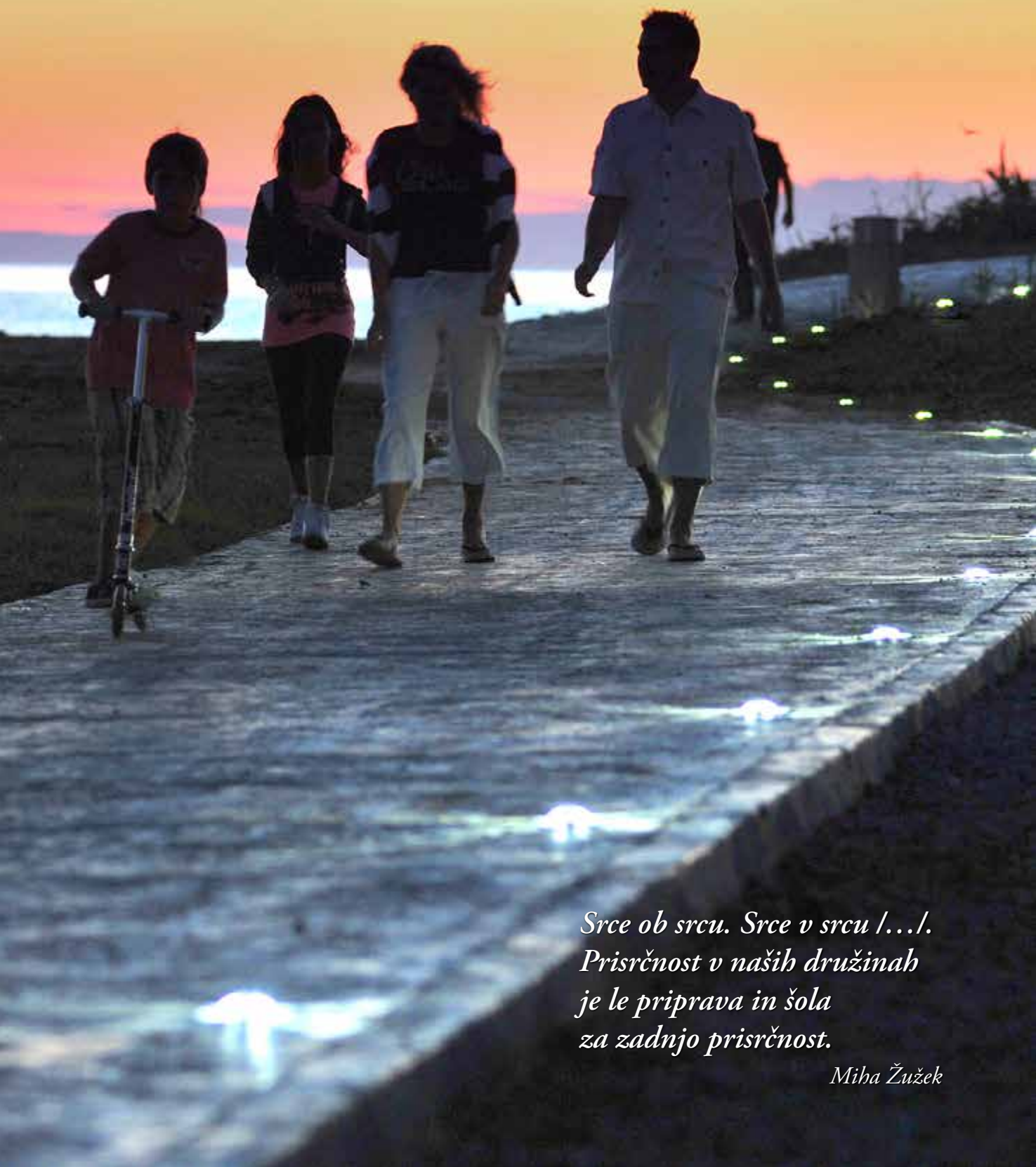

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna
XXV. leto • 2014-2015 2

*Srce ob srcu. Srce v srcu /.../.
Prisrčnost v naših družinah
je le priprava in šola
za zadnjo prisrčnost.*

Miha Žužek

Kazalo

3	Uvod
4	Duhovni pogledi
8	Papež Frančišek Frančiškovim
10	Svetopisemske ikone
12	Luč svete Klare
14	Pogovor
17	Spomin zlatih korakov
19	Brezmadežna
21	Vojska Brezmadežne
23	Molitev za mir
24	Biseri molitve
26	Zvezde za vso večnost
27	Predstavitev knjige
28	Asiški pogledi
29	O Assisiju
31	Frančiškov svetni red
34	Otroci med nami
36	Med minoriti
39	Reportaža
42	Obvestila

Naslovnica: *Če je papež Janez Pavel II. v svoji okrožnici Človekov odrešenik dejal, da je človek pot Cerkve, potem lahko podobno rečemo, da je pot Cerkve tudi družina. Žarki Božje ljubezni žarijo v družinah. Simbolno je družina tudi tisto svetlo obzorje, ki daje upanje vsemu človeštvu. V tem letu posvečenega življenja naj se tudi redovne družine zavedajo, da so luč in pot k polnosti Božje ljubezni.*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

– nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami
in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Dorica Emeršič, p. Martin Gašparič, Slavica Gašparič, p. Danilo Holc, p. Milan Kos, prov. minister, p. Jože Osvald, p. Andrej M. Sotler, p. Damjan Tikvič, p. Dominik Tikvič,

Glavni urednik: p. Danilo Holc

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, prov. minister

Tehnični urednik: p. Tomaž Majcen

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Mojca Sušnik, Tatjana Splichal in arhiv

Lektorica: Hedvika Dermol Hvala

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana (Patricija Belak)

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Trubarjeva 80, 1000 Ljubljana

Elektronska pošta: danilo.holc@rk.c.si

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

ISSN 1854-7990

Luč družine

Decembrski čas prinaša veliko veselih trenutkov, sploh če jih lahko podelimo z domačimi v krogu družine. Božič – rojstvo našega Odrešenika je praznik Luči. Praznik, ko se Luč sramežljivo zaiskri najprej v naših srcih, potem pa se plamen razplamti ter razsvetljuje in sveti med bližnjimi v krogu družine. Če je Luč dovolj močna, lahko posveti tudi v temo. V svet, kjer družina kot občestvo nima pravega mesta, kjer je zavržena, razvrednotena. V današnjem času – času individualizma – je namreč pomembna »svoboda«, kar pomeni, da lahko živimo v najrazličnejših skupnostih, kot nam pač »paše«. Pri tem se nehote pozabimo vprašati, kako to doživljajo otroci, ki so naša prihodnost. Velikokrat se ne zavedamo, da naši otroci niso naši otroci; podarjeni so nam od Boga, zato jih moramo paziti z vso skrbjo, jih usmerjati in voditi po pravih poteh. Janez Pavel II. je

napisal, da je družina občestvo, ki ga hrani in vzdržuje notranja povezanost v ljubezni (J. Pavel II., *Familiaris Consortio*, Apostolsko pismo o družini (FC), Lj. 1982, 64). Prav zaradi tega, ker je osnovna celica, ki jo potrebuje človek, družba, se je tudi naš Odrešenik učlovečil na nam najrazumljivejši način. Rodil se je zemeljskemu očetu Jožefu in Božji materi Mariji, torej so bili družina. Mar nam to ne pove dovolj, kako dragoceno je to občestvo? Ustvarjeni smo po Božji podobi. Kakšen dar in kakšno poslanstvo je dano ženi in možu, ko v rokah držita novorojeno dete z nebogljenimi očmi, polnimi zaupanja in brezpogojne ljubezni, uprtimi v svoje starše. Očetova krepka roka, v kateri pristane otroška dlan, daje otroku varno pribežališče in toplino, ki je zunajni svet ne premore. Kakšno zatočišče je lahko toplo domače ognjišče, ko viharji časi današnje družbe bombardirajo otroke z mislimi »vse je dovoljeno«. Kjer ni mej, ni prave svobode. Da pa je družina lahko zavetje, je potrebna molitev, družinska molitev. Mati Terezija je dejala, da je družina, ki moli, povezana družina. Molitev krepi njeno trdnost in duhovno povezanost ter ji daje delež pri Božji »trdnosti« (Pismo družinam, 4). Tako postane družina kraj veselja, ker je »veselje naravna posledica srca, ki gori v ljubezni« (The Mother Teresa Reader, 70). V takem občestvu se lahko oblikujejo državljani civilizacije ljubezni, lahko postanejo ljudje, ki so pričevalci življenja, ki so zagovorniki življenja.

Jezus nas prosi, naj svoje domove odpremo tistim, ki hrepenijo po prijateljih. V Svetem pismu piše: »Kadar prirejaš gostijo, povabi uboge, pohabljenе, hrome, slepe, in blagor tebi« (Lk 14, 13). Naj bodo naše družine zgled Božje besede. Odprimo vrata naših domov trpečim, osamljenim, ponižanim, ljudem, ki so v stiski, in v njih odkrijmo Kristusov obraz ter jim ponosimo Luči!

Polona Kališnik

Družina

Katarina Kompan Erzar

Temeljno gibalno razvoja torej ni iskanje ugodja, ampak odnosa, pripadnosti, saj je od tega odvisno preživetje, predvsem pa dostop do polnega človekovega razvoja. Otrok ne hrepeni po brezdelju, lagodnosti ali obilju, ampak po čustvenem pretoku in sproščenosti. To pomeni, da bo težje izzive in tudi boleče ali zahtevne preizkušnje vedno lahko izrekel, jih položil v varno in ljubeče naročje ter na ta način premagal stisko, napor ali se preprosto učil iz napak ter pridobival nove izkušnje. Otrok se počuti bogatega in ljubljenega takrat, ko je sprejet in ko so njegovi starši med seboj prijateljski in v odnosu do sveta sproščeni in suvereni, ne glede na to, ko-

Hrepenenje vsakega otroka je imeti ob sebi svojega biološkega očeta in biološko mamo, ki ga imata rada, se imata rada in ob katerih se lahko sprosti, umiri, razvija svojo radovednost in veselje do sebe, drugih in sveta. Otrok ne želi popolnih, idealnih staršev, ampak srečne, žive, pristne in čustveno odzivne starše, ki se z njim učijo ustvarjati vzdušje kreativnosti in varnosti. Želi si starše, ki skrbijo sami zase in s katerimi »nima dela« in mu ni treba skrbeti, da se znajdejo, da jih zagovarja pred drugimi in prepričuje, da so čisto v redu, da je zadovoljen, da lahko živi z njimi, kdorkoli že so.

Če pozorno prisluhnemo tem najbolj naravnim hrepenenjem otrok, hitro vidimo, da se povsem ujemajo s hrepenenjem nas samih po svetu, ki bi bil naraven, preprost, zanimiv in ki bi prinašal okus po življenju. Od kod se to hrepenenje napaja? Prav iz našega telesnega ustroja. Človeški možgani so namreč funkcionalni že ob rojstvu, povezave med različnimi deli možganov (ki potem oblikujejo našo notranjost in omogočajo razvoj človeških sposobnosti, kot so govor, odnosi, sočutje ...) pa nastanejo kasneje in se integrirajo na podlagi izkušenj z okoljem. Vsak novorojeni otrok »ve«, kdo sta njegov oče in mama. Nekateri ju bodo lahko celo spoznali in se nanju varno navezali, drugi nikoli ne bodo mogli zares vedeti, čigavi so, spet tretji pa bodo prav ob starših okusili najhujšo zavrnitev. Njihov razvoj bo s to izkušnjo zaznamovan, pozneje pa jo bodo skušali omiliti oziroma preoblikovati ob drugih, zrelejših in sočutnejših odraslih ljudeh.

liko in kaj imajo. Seveda je najbolj suveren takrat, ko so njegovi dobri starši tudi njegovi biološki starši.

Zaradi tega povsem naravnega in upravičenega hrepenenja so ob razpadu vsake družine razočaranja večja in bolečine toliko hujše. Krivice, zlorabe in izdajstva, ki grobo zarežejo v to naravno podobo ter puščajo preštevilne otroke in odrasle v težkih in osiromašenih razmerah na zelo grob in nazoren način, postavljajo ogledalo pred vsakega izmed nas.

Zakaj se zdi, da take naravne družine skoraj ni več? Je kaj narobe z našim pojmovanjem družine, bi morali družino definirati na novo? Je klasična oblika družine res zastarela in bo treba poiskati drugo, ki bo bolje vključevala raznolikost oblik sobivanja v sedanji družbi?

Seveda ne. Nobena druga oblika nikoli ne bo mogla nadomestiti naravne, biološke jedrne družine. To pa ne pomeni, da je biologija že dovolj in da takemu paru ni treba razviti še vseh drugih plati intimne, prijateljstva, spoštovanja in rahločutnosti do otrok. Prav nadomestne oblike družin nam kažejo nasprotno. Brezštevilni krušni očetje in matere, rejniki, posvojitelji in včasih celo zaposleni v različnih zavodih, ki skrbijo za otroke, ki jih biološki starši niso mogli sprejeti ali vzljubiti, postavljajo zrcalo in sprašujejo vest biološkemu staršem in celotni družbi. Obupana želja in potreba po uveljavitvi nadomestnih oblik jedrne družine ter trud posameznikov, da bi bili družina, tudi če za to nimajo danosti, kažejo nekaj drugega. In to je, da je nastopil čas, ko se moramo za-

res soočiti z dejstvom, da se zgolj na biologijo in neko avtomatičnost pri ustvarjanju družine ne moremo več zanašati. Starševstvo je bistveno več kot zgolj posledica bolj ali manj ljubečega spolnega odnosa. Je mnogo več kot zgolj neko naključno sobivanje s priložnostnim ljubimcem ali ljubico. In družina je precej več kot zgolj »pravilno« izpolnjevanje dnevnih obveznosti in vzreja otrok v t. i. odgovorne in učinkovite odrasle. Raznolike oblike sobivanja odraslih in otrok v sodobni družbi in napor za zagotovitev varnega okolja zase in za otroke so resna osnova za temeljit premislek o tem, kakšna milost je osnovati jedrno, naravno družino, v kateri lahko posameznik razvija svoje potenciale, svojo ljubezen in ustvarja prostor za rast in razvoj.

Zdi se, da je vedno manj t. i. srečnih navadnih družin, kjer bi lahko drug ob drugem rasli in ustvarjali prostor čustvene varnosti, povezanosti in zdravega razvoja. Vendar to ne pomeni, da je taka oblika družine zastarela ali propadla, temveč da se je skozi stoletja močno zane-marjalo odnose in predvsem otroško doživljanje. Najlažje je namreč postaviti neko normo in vanjo zapreti vse tisto, s čimer se ne želimo ukvarjati. Te teme so bile npr. nasilje nad ženskami, nasilje nad otroki, suženjske oblike medosebnih odnosov, podrejanje in sklicevanje na »zakonske dolžnosti«, pa naj gre za spolnost ali gospodinjska opravila, število otrok ali možnost šolanja deklic. Ko naravne odnose skrcimo na raven norme, iz njih iz-gine vsaka kreativnost, sprejemanje drugačnosti, raznolikost in predvsem odprtost za spremembe. Takrat se začnejo na eni strani kopičiti zlorabe in sklicevanje na to, kaj ti po tej normi nujno pripada, četudi je do drugega krivično ali celo zlorablajoče, na drugi strani pa se po-rajajo pritiski k vzpostavitvi novih »norm«, ki bi vključe-

vale drugačne oblike družin in bi omogočale »pravice« tudi tistim, ki te »norme« ne morejo uporabiti zase.

Nobena od teh rešitev seveda ni ustrezna. Življenja in Ljubezni ne moremo predpisati in normirati, ju izsiliti ali ugrabiti zase, lahko ju le spoštujemo in se ob njunem odkrivanju in razodevanju učimo predanosti, ponižnos-ti in medsebojnega sprejemanja ter sodelovanja. Pred-vsem pa se lahko naučimo soočanja s seboj in sprejeman-ja lastnih omejitev, bolečine in hrepenenja po stiku in odnosih. Ob tem pa razvijamo željo, da bi nam bilo dano ustvariti novo življenje, skrbeti zanj in se ob njem učiti.

Moderna doba je s svojim poudarjanjem nujnosti svo-bodne odločitve za družino in starševstvo ter možnosti izbire razkrila pomen in vrednost družinskega življenja oziroma nanj vsaj na glas opozorila. A v svoji vehemenci je skušala to svobodno izbiro spet »normirati« in »pri-siliti« družbo, da predpiše širšo »normo«, kaj vse naj bi družina bila, in začarani krog se je zopet pognal. Tudi v t. i. novih oblikah družine namreč spet prihaja do starih zlorab in nesvobode. Družina namreč ni neka pravno določena pravična norma, ni predpis in tudi ni pravica bolj ali manj čustveno zrelih odraslih. Je temeljna res-nica Življenja in Ljubezni, ki je zapisana v človeško telo (v njegov organski razvoj) in v človekovo hrepenenje. Samo kot taka lahko preživi in ohranja Življenje. Otro-ci bodo zmeraj hrepeneli po varnem domu, odrasli pa po varnih in trajno zadovoljujočih odnosih. Odgovor na to hrepenenje je sočutje do otrok in opora staršem, ki zaradi različnih omejitev in tragičnih izkušenj iz svojega otroštva ne morejo v polnosti razviti čustveno varnih in kreativnih odnosov.

Študijsko-raziskovalni center za družino, Ljubljana

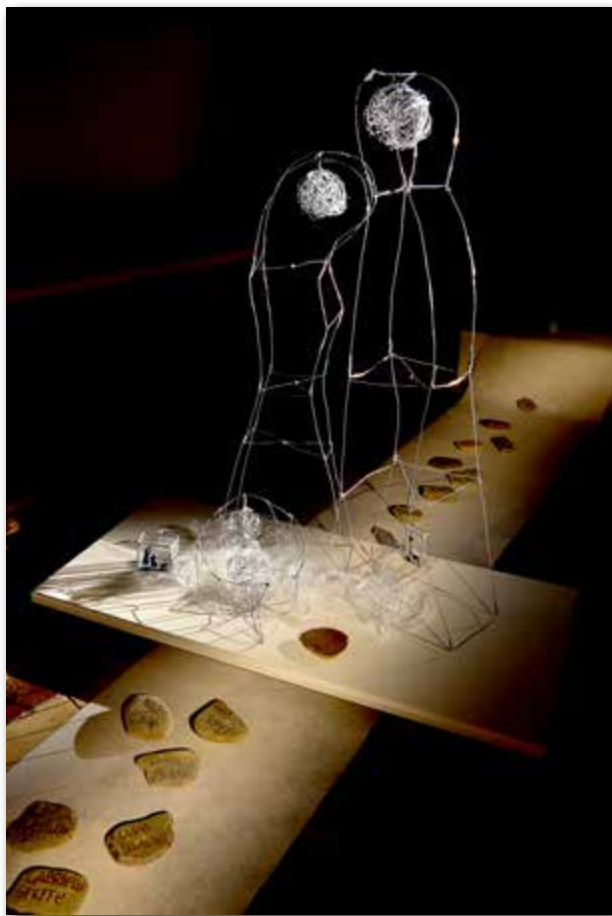
Sinoda o družini

P. Andrej Maksimilijan Sotler

To, da je papežu Frančišku dragocena tako družina kot vsak posameznik, vemo že od tistega večera, ko smo ga prvič ugledali v belih papeških oblačilih. Papež Fran-čišek, ki bi rad Cerkev za vse, je čuteče izbral naslov 3. izredne sinode o družini, ki jo je za to jesen – od 5. do 19. oktobra – sklical v večnem mestu, tj. *Pastoralni izzi-vi družine v kontekstu evangelizacije*. Že pred sinodo so po širnem svetu krožile ankete, s pomočjo katerih se je »sondiralo« stanje in mnenje »na terenu«. Ob začetku je papež zbrane škofo spodbudil, da morajo *skupaj z Bo-gom slišati pozive ljudi, jih opogumil, naj se odprto in odkrito izrazijo o vseh temah in tako soočijo mne-nja*. Pozval jih je, naj »govorijo brez strahu in obenem ponižno poslušajo«. **Naj govorijo iz življenja:** »Naj nihče ne reče: 'Ne morem tega povedati, kaj si bodo

pa drugi mislili.' Vsak mora reči tisto, kar čuti, da je njegova dolžnost v Gospodu, ne glede na to, kaj si bodo mislili ljudje, brez strahu. In obenem naj vsak posluša ponižno in z odprtim srcem to, kar ima pove-dati njegov sobrat.« Namen sinode je, da se *sliši glas vseh, ne le papeža*.

Kot smo lahko marsikje prebrali in slišali, so se med sinodo resnično »kresala« mnenja in odstirali so se pogledi med dvema bolj izrazitima stranema »tradicionalistov« in »progresistov«, kako odgovoriti na vprašanja, kot so ločitev, homoseksualnost, kontracepcija, predzakonsko in izvenzakonsko bivanje, civilne poroke ter predzakonska spolnost. Mnogi so pričakovali, da se bo papež vpletel in ustavil razpravo, vendar je le stal ob strani ter spremljal in poslušal glas vsakega sobrata. Ob

sklepu pa je spregovoril in dogajanje sinode primerjal s potovanjem, na katerem se srečamo in soočimo z različnimi pripetljaji. To je pot, na kateri rastemo in se učimo. Opozoril je, da ne zaletavanje in ne pretirana gorečnost, ki se kažeta na eni strani kot zategnjenost, na drugi pa kot pretirana dobrohotnost, nista dobra. Pokazal je tisto smer, ki je pot Cerkve, to pa je pot dobrega pastirja, »ki pusti devetindevetdeset ovc v puščavi in gre za izgubljeno, dokler je ne najde« (Lk 15,4). Pot pastirja, ki mu je za ovce mar in ne pusti, da jih volk (današnjega sveta) raztrga. Dinamičnih razprav, ki so mnogim dajale vtis prepira in spora znotraj Cerkve, se je dotaknil z besedami: »Osebnostno bi bil zelo zaskrbljen in razočaran, če teh skušnjav in teh živahnih pogovorov, teh vzgibov duha, kakor jih poimenuje sveti Ignacij, ne bi bilo – če bi bili vsi v stanju soglasja ali tiho v lažnem spokojnem miru.« To bi namreč pomenilo, da jim je vseeno za Cerkev, živahnost pa kaže na življenje in živost Cerkve ter skrb njenih pastirjev.

Kaj za nas in za Cerkev danes pomeni izredna sinoda o družini?

Sklepno poročilo, ki je povzetek na sinodi porojenih in izrečenih misli, idej, razprav, bo predmet enoletnega duhovnega razločevanja, zorenja ter iskanja konkretnih rešitev in odgovorov na malo-dušje in številna vprašanja, s katerimi se soočajo družine. Naša naloga do redne sinode o družini prihodnje leto pa je, da molimo in (v)se priporočamo sveti družini.

Posvečeno življenje (II. del)

P. Damjan Tikvič

V prvem delu članka v prejšnji številki revije sem želel osvetliti misel, da smo vsi poklicani k svetosti. V teh vrsticah pa poglobljam razmišljanje o poklicanosti v posvečeno življenje, katerega leto smo začeli na prvo adventno nedeljo.

Dar Svetega Duha

Posvečeno življenje je najprej dar Svetega Duha. Skozi stoletja namreč nikoli ni manjkalo ljudi, ki so v poslušnosti Očetovemu klicu in sledeč nagibom Svetega Duha izbrali posebno hojo za Kristusom, da bi se mu posvetili s čistim in »nedeljenim« srcem (prim. 1. Kor 7, 34) v različnih redovih in ustanovah. Kakor apostoli so tudi oni zapustili vse, da bi bili z njim, in se kakor on izročili služanju Bogu in bratom. Na ta način so prispevali k razodevanju skrivnosti in poslanstva Cerkve z mnogovrstnimi karizmami duhovnega in apostolskega življenja. Te jim je razdeljeval Sveti Duh, s tem pa so tudi sodelovali pri obnovi družbe in bogatili cerkvena občestva.¹

Sveti Duh pa ni navdihoval samo nekoč, ampak deli svoje darove z enako intenzivnostjo tudi danes, da gradimo Kristusovo skrivnostno telo Cerkev in odgovorimo na potrebe časa, v katerem živimo.²

Morda navdihuje tudi tebe, da slediš Kristusu v kateri izmed oblik redovnega življenja?

Življenje po vzoru prve Cerkve

Prava redovna skupnost sledi vzoru Jezusovih učencev in želi biti tesno povezana s svojim učениkom. Trudi se, da so člani povezani in v sozvočju med seboj.

Kristus osebno pokliče vsakega, da bi živel v občestvu z njim in z drugimi učenci, da bi z njim delil njegovo življenje in njegovo usodo (prim. Mr 3, 13–15). Redovniki so tako znamenje življenja in občestva, ki ju je Kristus sam začel. Prve meniške skupnosti so na skupnost učencev, ki so hodili za Jezusom, in na skupnost v Jeruzalemu gledale kot življenjski vzor. Kot porajajoča se Cerkev, ki

¹ Posvečeno življenje, 1.

² Bratsko življenje v skupnosti, 10.

Svete trojice, ki živijo v najgloblji skupnosti. Osebe Svete trojice (Oče, Sin in Sveti Duh) delujejo kot eno, en Bog. Če se izrazim s človeškimi besedami, se med seboj spoštujejo, razumejo, znajo vživeti v drugo, se sprejemajo takšne, kot so ... Ob vsem tem pa druga druge ne ogrožajo, ji ne odvzemajo dostojanstva ali identitete niti se ne stopijo druga z drugo, da bi se tako zabrisala ali izgubila njihova enkratnost in oseba. Vsaka izmed njih ostaja tisto, kar je.

Redovna skupnost bolj ali manj hodi v tej smeri in hkrati ostaja

človeška, zaznamovana s slabostmi. A ker se napaja pri najvišjem idealu, ostaja znamenje in spodbuda za vse krščene.⁶

Molitveno in aktivno življenje posvečenih

Skupna molitev, ki je vedno veljala za temelj vsakega skupnostnega življenja, izhaja iz premišljevanja o veliki in vzvišeni Božji skrivnosti, iz občudovanja njene navzočnosti, ki deluje v najpomembnejših trenutkih naših redovnih družin kot tudi v skromni in vsakdanji stvarnosti naših skupnosti. Je kot odgovor na Gospodov opomin »Čujte in vsak čas molite« (Lk 21, 36). Molitev je mišljena tudi kot čas biti z Gospodom, da more delovati v nas ter med raztresenostjo in trdom vstopati v življenje, ga krepiti in voditi in da mu, končno, more dejansko pripadati celotno življenje.⁷

Molitve je z ene strani skrivnostna preoblikujoča moč, ki zajema vse stvarnosti za odrešenje in ureditev sveta. Z druge strani pa dobi svojo spodbudo v apostolski službi: v njenih radostih in vsakodnevnih težavah. Te se spreminjajo v priložnost za iskanje in odkrivanje Gospodove navzočnosti in njegovega delovanja.⁸

Skupna in osebna molitev je torej kraj, kjer se posvečena oseba sreča z Gospodom, ki ji daje moč za premagovanje različnih težav tako v skupnosti kot v njenem poslanstvu ter jo osvobaja različnih navezanosti in zdravi njene notranje rane.

Sklep

Leto posvečenega življenja naj nas spodbuja k temu, da bo vsak izmed nas živel iz krstne milosti in vsak dan znova iskal Božjo voljo. Vedno znova se obračamo h Gospodu s prošnjo, da bi dajal moči tistim, ki se odločajo za služenje kot redovniki ali redovnice, ter vztrajnost tistim, ki so na to pot že stopili.

je bila enega srca in enega duha, so se menihi zbirali ob duhovnem vodju, opatu, sklenili živeti radikalno občestvo materialnih in duhovnih dobrin ter v edinosti, ki jo je začel Kristus. Ta edinost ima svoj prvi vzor in povezovalni dinamizem v življenju enosti oseb Svete trojice.

Posvečene osebe so za dobro Cerkve sprejele klic k »novi in posebni posvetitvi«, ki jih zavezuje, da z zavze-to ljubeznijo živijo, kot so živeli Kristus, Devica Marija in apostoli.³

Požrtvovalnost posvečenih v službi evangeljske kakovosti življenja prispeva k temu, da ostaja duhovna praksa med kristjani živa na različne načine. Redovne skupnosti skušajo biti vedno bolj kraji poslušanja in izmenjave Božje besede, obhajanja bogoslužja, učenja molitve, spremljanja in duhovnega vodenja.⁴

Življenje v bratstvu

Kristusova ljubezen je združila veliko število učencev, da postanejo eno in da bi skozi stoletja mogli kot on in v njegovi moči v Duhu odgovoriti na Očetovo ljubezen tako, da »ga ljubijo z vsem srcem in vso dušo in z vsemi močmi« (5 Mz 6,5) in da ljubijo »bližnjega kakor sami sebe« (prim. Mt 22,39).

Med temi učenci so bili in so tudi sedaj tisti, ki so zbrani v redovnih skupnostih, žene in moški »iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov« (Raz 7,9). Redovne skupnosti, rojene »ne iz krvi, ne iz poželenja mesa,« ne iz osebnih simpatij ali človeških nagibov, ampak »iz Boga« (Jn 1,13), iz Božjega poklica in Božje privlačnosti, so živo znamenje prvenstva Božje ljubezni, ki opravlja svoja čudovita dela ljubezni do Boga in do bratov, kot je to razodeval in izpolnjeval Jezus Kristus.⁵

Vendar redovna skupnost ni zgolj skupek kristjanov, ki si prizadevajo za osebno popolnost. Teži k temu, da bi se s svojim načinom čim bolj približala občestvu oseb

3 Prim.: Znova začeti pri Kristusu, 8.

4 Znova začeti pri Kristusu, 103.

5 Prim.: Bratsko življenje v skupnosti, 1.

6 Prim.: Bratsko življenje v skupnosti, 2.

7 Bratsko življenje v skupnosti, 12.

8 Bratsko življenje v skupnosti, 19.

Zakonsko življenje je čudovita stvar, vedno ga moramo varovati

P. Milan Kos

čišek: »Bog iz moža in žene naredi eno samo življenje. Sveto pismo pravi 'eno meso'!« Tako zelo tesna je združitev moškega in ženske v zakonu. In ravno to je skrivnost zakona: ljubezen Boga, ki se zrcali v zakonu, v paru, ki se odloči živeti skupaj. Zato mož zapusti svojo hišo, hišo svojih staršev, in gre, da bi živel s svojo ženo; tako zelo se poveže z njo, da postaneta »eno meso«. »Nista več dva, sta eno,« je pojasnil papež.

Zakon kot poklicanost

V nadaljevanju je sveti oče spomnil na Pavlove

Papež Francišek je med splošno avdienco 2. aprila 2014 govoril o zakramentu svetega zakona. Zakrament svetega zakona nas po Franciškovich besedah vodi v središče Božjega načrta, ki je načrt zaveze, načrt občestva. Na začetku Prve Mojzesove knjige beremo: »Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril ... Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso« (1 Mz 1,27; 2,24). Podoba Boga je zakonski par, mož in žena, oba skupaj, ne samo eden, ampak oba, je dejal papež vernikom, zbranim na Trgu sv. Petra. Ta podoba Boga, ljubezni, zaveze Boga z nami se vidi v zvezi med možem in ženo.

Ustvarjeni za ljubezen

»Ustvarjeni smo, da bi ljubili kot odsev Boga in njegove ljubezni,« je poudaril papež. V zakonski zvezi mož in žena uresničujeta to poklicanost v znamenju vzajemnosti in dokončnega življenjskega občestva. Ko mož in žena obhajata zakrament zakona, se v njiju zrcali Bog, vanju odtisne lastne poteze in neizbrisen značaj svoje ljubezni. »Zakon je podoba Božje ljubezni do nas.« Tudi Bog je namreč občestvo – tri osebe: Oče, Sin in Sveti Duh. Od vedno in za vedno živijo v popolni enosti. In kot je dejal papež Fran-

besede iz Pisma Efežanom, kjer apostol poudari, da se v krščanskih zakonih odseva velika skrivnost, odnos med Kristusom in Cerkvijo, ki je zaročenski odnos; Cerkev je Kristusova nevesta. »To pomeni, da je zakon odgovor na posebno poklicanost in mora biti razumljen kot posvetitev. Mož in žena sta posvečena za ljubezen.« Zakoncema je namreč v moči zakramenta naloženo resnično in samo njima lastno poslanstvo, da bi, začeni s preprostimi in običajnimi stvarmi, lahko naredila vidno tisto ljubezen, s katero Kristus ljubi svojo Cerkev, tako da darujeta življenje zanj v zvestobi in služenju.

Molitev, pomiritev in tri besede

»Zares je čudovit ta načrt, ki je vtisnjen v zakrament zakona!« je poudaril papež Francišek. Uresničuje se v preprostosti in tudi krhkosti človeškega stanja. Dobro vemo, koliko težav in preizkušenj pozna življenje moža in žene. A pomembno je, da se ohranja živa zveza z Bogom, ki je osnova zakonske zveze. Resnična vez je vedno tista z Gospodom. Papež je pri tem izpostavil pomen molitve: »Ko družina moli, se ta vez ohranja. Ko mož moli za ženo in žena moli za moža, vez postaja močnejša.« Res je, da v zakonskem življenju prihaja do mnogih težav, velikokrat prihaja med zakoncema tudi do preprirov. A to naj nas ne

žalosti, je pripomnil papež, ljudje smo pač taki. »*Skrivnost pa je, da je ljubezen močnejša od trenutka prepira,*« je takoj dodal in povedal, da zakoncem vedno svetuje, naj dneva, ko je prišlo do prepira, nikoli ne končajo sperti. Niso potrebne velike reči, dovolj je majhna gesta, ljubkovanje. In jutri začneta znova. Takšno je namreč življenje in na ta način ga je treba živeti: s pogumom, da ga želita živeti skupaj. »*Zakonsko življenje je čudovita stvar in vedno ga moramo varovati, varovati otroke,*« so odmevale Frančiškove besede. Ponovno je spomnil na tri besede, ki se morajo doma vedno uporabljati: prosim, hvala in oprosti. S temi tremi besedami, z vzajemno molitvijo moža in žene ter s pomiritvijo, preden se konča dan, bo vsak zakon uspešen.

Sv. Frančišek Asiški je v Pismu vsem kristjanom zapisal takole: Vsi, ki ljubijo Gospoda z vsem srcem in z vso dušo in mišljenjem in z vso močjo in ljubijo svoje bližnje kakor sami sebe, sovražijo svoja telesa z zablodami in grehi ter prejemajo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa in obrodijo vredne sadove pokore: O kako srečni in blagoslovljeni so tisti in tiste, ki vse to delajo in v tem vztrajajo, kajti Duh Gospodov bo počival nad njimi ter bo pri njih prebival in ostal; ti so otroci nebeškega Očeta, čigar dela izvršujejo, in so ženini, bratje in matere našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ženini smo, kadar se zvesta duša po Svetem Duhu združi z našim Gospodom Jezusom Kristusom. Bratje smo mu, kadar izvršujemo voljo Očeta, ki je v nebesih. Matere smo, kadar njega nosimo v svojem srcu in telesu po Božji ljubezni ter po čisti in iskreni vesti; rodimo ga s sveto dejavnostjo, ki mora svetiti drugim za zgled. O kako nekaj slavnega je imeti svetega in velikega Očeta v nebesih! O kako nekaj svetega, slavnega, lepega in čudovitega je imeti takšnega ženina! O kako sveto in kako ljubo, prijetno, ponižno, miroljubno, sladko, pristrčno in nadvse zaželeno je imeti takšnega brata in takšnega sina: našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je svoje življenje dal za svoje ovce in je prosil Očeta, rekoč: Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi jih dal na svetu; tvoji so bili in si jih dal meni. In besede, ki si jih dal meni, sem dal njim in oni so jih sprejeli in so resnično verovali, da sem izšel od tebe, in spoznali, da si me ti poslal. Prosim zanje in ne za svet. Blagoslovi in posveti jih. In jaz se posvečujem zanje. Ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame, da bodo posvečeni in popolnoma eno, kakor sva midva eno. In hočem, Oče, da bodo tudi ti z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali mojo slavo v tvojem kraljestvu. Amen.

Gospod Jezus Kristus je prosil svojega Očeta, da bi bili popolnoma eno, kakor sta On in Oče. Uresničevanje enosti z možem, ženo, družino in Bogom postaja za vsakega družinskega člana rodovitno. Božjega otroka, ki ga v teh dneh gledamo v jaslicah, tudi mi nosimo v svojem srcu. »Rojevamo« pa ga lahko s sveto dejavnostjo, ki mora svetiti drugim za zgled. Konkretno Božjo ljubezen, ki nam je skazana po Novorojenem, darujmo z našo držo in dejanji (prosim, hvala in oprosti) družinskim članom in Bogu.

Pohvala vrle žene

Vrlo ženo, kdo jo najde?
Visoko presega bisere njena cena.
Zaupaj ji srce njenega moža,
in dobička mu ne zmanjka.
Ona mu izkazuje dobro in ničesar hudega
vse dni svojega življenja.
Skrbi za volno in lan
in veselo dela s svojimi rokami.
Je kakor trgovska ladja,
od daleč si prinaša živež.
Vstaja, ko je še noč,
in daje jed svoji družini
in delo svojim deklam.
Ogleda si njivo in jo kupi,
z zaslužkom svojih rok zasadi vinograd.
Z močjo opasuje svoje ledje,
in svoje roke krepko giblje.
Čuti, da je dober njen zaslužek,
ponoči ne ugasne njena svetilka.
Svoje roke steguje po preslici,
njeni prsti prijemljejo vreteno.
Svojo dlan odpira ubogemu,
in potrebnemu podaja roke.
Ne boji se snega za svojo družino,
zakaj vsi njeni domači imajo dvojno oblačilo.
Napravlja si odeje,
tančica in škrlat sta njeno oblačilo.
Sloveč je njen mož pri vratih,
ko zboruje s starešinami dežele.
Tenko platno dela in prodaja,
in pasove izroča trgovcu.
Moč in milina sta njen okras
in smeji se prihodnjemu dnevu.
Svoja usta odpira modro
in na njenem jeziku so ljubke besede.
Nadzira pota svoje družine,
in kruha lenobe ne uživa.
Njeni sinovi se dvigajo ter jo
blagrujejo,
tudi njen mož jo hvali:
»Veliko hčera je vrlo ravnalo,
ti pa jih vse presegaš.«
Varljiva je ljubkost in minljiva je
lepota;
žena, ki se boji Gospoda, ta je hvale vredna.
Dajte ji uživati sad njenih rok,
in naj jo hvalijo pri vratih njena dela.
(Knjiga pregovorov, 31,5–31)

Debora – prerokinja in »mati v Izraelu«

P. Milan Holc

Med ženskimi liki, ki jih ne manjka v Stari zavezi, in na svoj način večkrat zapolnijo vrzel strogo ter izključno patriarhalne družbe, si posebno mesto zasluži Lapidótova žena, prerokinja Debóra, ki je sodila Izraelu v času »sodnikov«. Svoje prebivališče je imela nekje med Ramo in Betelom na Efrájimovem pogorju (prim Sod 4,4–5). Njeno ime v hebrejščini pomeni »čebela«. Čas, v katerem je živela in delovala, smemo postaviti med 12. in 11. stol. pr. Kr. Izrael v tem času še ni poznal koncepta enotne države in je vsak rod živel in skrbel le zase.

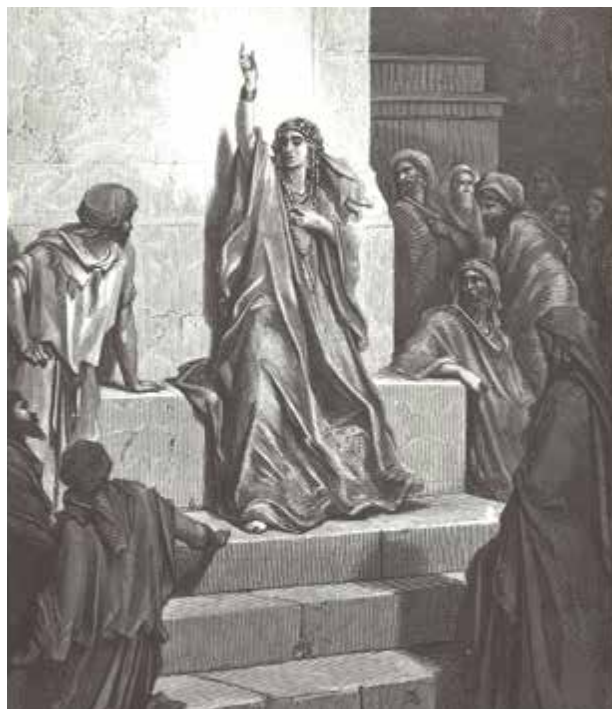
Nemirni časi

Prostrana Ezrelónska ravnica je bila izključna last Kánaancev in njihovih oblastnikov. Številne utrdbe so služile kot branik plodoviti dolini pred »sinovi vzhoda«, nomadskimi plenilci, ki so se skorajda redno pojavljali predvsem v času žetve in trgatve ter pospravljanja poljskih pridelkov. Izraelski rodovi na severu so lahko le nemo opazovali rodovitno zemljo, ki je ponujala obilico žita, vina in olja ter prostrane pašnike za črede in govedo. Njihova želja je bila polastiti se vsaj »drobtinic z bogate mize«, vendar so bili vsi poizkusi skoraj vedno obsojeni na neuspeh. Zato so se ti rodovi raje držali pogorja in manj rodovitnih višin ter čakali na ugodne in boljše čase.

Kánaanci na drugi strani pa so v Izraelcih videli stalno nevarnost. Nekega dne lahko njihovi rodovi zapustijo svoja gorska bivališča in se pojavijo ter se polastijo ozemlja. Zato so skrbno opazovali in nadzorovali vsak korak, da bi se tako čim bolj pripravili na obračun. Ker pa tudi oni niso poznali enotnosti, jih je to vedno bolj sililo k organiziranosti, zato so stopili skupaj in poiskali primernega voditelja. Našli so ga v vodji kánaanske zveze Jabínu, ki je kraljeval v Hacórju. Duša njegove obrambe je bil poveljnik vojske Siserá iz Haróšet Gojíma ob vznožju gore Karmel.

Siserájeva vojska je začela pritiskati na Izraelce. Zapirali so jim prehode in »ceste so samevale«. Njihova naselja so bila opustošena. Sveti pisec ne skriva vzrokov za nastalo stanje: »Izraelovi sinovi so delali, kar je bilo hudo v Gospodovih očeh« (Sod 4,1) in »hlatali so za tujimi bogovi ...« (Sod 5,8). In »Gospod jih je dal v roke kánaanskega kralja Jabína, ki je imel devetsto železnih vozov in jih dvajset let hudo stiskal« (prim. Sod 4,2–3). Po ustaljeni, klasični navadi so jim naprtili visoke davke in jim tako poskušali zadati smrtni udarec. Izraelov obstanek je bil na hudi preizkušnji.

»Tedaj so Izraelovi sinovi vpili Gospodu« (prim. Sod 4,3). Gospod je slišal glas svojega ljudstva, kakor je to že storil v Otniélovem, Ehúdvem in Šamgárjevem času ter ljudstvo reševal iz rok njihovih zatiralcev (prim. Sod 3,7–31).

In tokrat jim je na pomoč poslal prerokinjo Debóro in Abinóamovega sina Baráka iz Kedeša v Neftálju.

Debóra in Barák

Pripoved o Debóri in Baráku predstavlja eno najbolj junaških dejanj v zgodovini sodnikov in v zgodovini izraelskega ljudstva nasploh. Istoimenska knjiga njuno hrabrost predstavi v dveh različicah: kronološko mlajša je v prozi (Sod 4) in starejša v pesmi (Sod 5), ki jo moramo po mnenju poznavalcev hebrejskega jezika šteti med najstarejša besedila hebrejske poezije. Besedilo zaznamujejo izvirna svežina, nemir, navdušenje ter neposrednost dogodkov. Prizorišče spopada z Jabínovo močno vojsko je Ezrelónska ravnica. Izraelci, deset tisoč mož, so se na Debóro povelje utaborili skupaj z Barákom na gori Tabor. Siserá pa je s svojo vojsko in bojnimi vozovi ostal v dolini. Spopad je bil pričakovan, saj se je Gospod sam bojeval v korist Izraela. V trenutku se je ulila ploha, potok Kišón je prestopil svoje bregove. Vozovi hacórskega kralja so se valjali v blatu, konji so cepetali po vodi, vojska pa se je razbežala. Sovražnik je bil obsojen na poraz, ves nasprotnikov tabor je bil zbežan. Pesniški duh je dogajanje takole opisal:

»Kralji so prišli in se bojevali.

Tedaj so se vojskovali kánaanski kralji
pri Taanáhu, ob vodah megidskih,
vendar srebra v plen niso dobili.

Z neba dol so se vojskovalе zvezde,

s svojih tirov so se bojevale proti Siseráju.
Potok Kišón jih je odplavaljal,
potok starodavnih dni, potok Kišón« (Sod 5,19–21).

Poveljnik Jabínove vojske Siserá je peš pobegnil in se za-
tekel k Jaéli, ženi Kenéjca Heberja, ki je imel, potem ko se
je ločil od Kajina, sina Mojzesovega tasta Hobába, posta-
vljen svoj šotor nedaleč od prizorišča spopada. Jaéla, ki
je opazovala dogajanje, mu je šla naproti, ga povabila v
svoj šotor ter mu postregla z mlekom, kajti bil je izčrpan
od vojskovanja. Utrujen, čeprav okrepljen, je tam zaspal.
Jaéla je tedaj pograbila šotorski klin in kladivo. To orodje
je bilo pri nomadskih ljudstvih pri postavljanju šotorov
izključno v rokah žena. Žene so tudi skrbno čuvalе vse,
kar je pripadalo šotoru, ter spretno ravnale s šotorsko
opremo in orodjem. Jaéla je uporabila vso svojo spre-
tnost tudi v trenutku, ko je sovražniku zabila klin v nje-
gova sencá in ga usmrtila. Pisec kar s ponosom poroča
o krutem dejanju, ki nikakor ni v skladu s »svetimi«
navadami gostoljubnosti. Vendar, upoštevati je treba dej-
stvo, da so ta pravila, kadarkoli je bilo Božje ljudstvo na
preizkušnji ali v vojni za Božjo in narodovo stvar, padla.

Ko je Barák, ki je zasledoval Siserája, prišel do Jaélinega
šotorá, je bilo že vse končano. Sovražnik je bil premagan
in njegov vojskovodja je bil žrtev žene. Žena je bila že
na začetku pobudnica za upor proti sovražniku in žena
ga je dokončala. Uboj vojskovodje je veljal za največje
herojsko dejanje in njegovo zaseženo orožje so tudi stari
Rimljani imenovali »spolia optima« – »najboljši plen«. To
je »sveta vojna« in zmaga pripada Gospodu.

»Blagoslovljen bodi njihov spomin« (Sir 46,11)

S temi besedami modri Sirah povečuje dejanja so-
dnikov, katerih »srce ni nečistovalo in niso odpadli od

Gospoda«. Toliko bolj se te besede navezujejo tudi na
sodnico Debóro, ki je kot »mati« skrbela za svojo šir-
šo družino, za ponižane in stiskane sinove izvoljenega
ljudstva. Po njeni materinsko občutljivi ljubezni je Izrael
prepoznal Božjo zvestobo zavezi. Bog je Izraelu posre-
doval rešitev po rokah slabotne žene, ki pa je ozaveščala
najprej sebe in potem še druge. Gre za zavest vzajemne
povezanosti in odgovornosti priskočiti na pomoč bratu,
ki je v težavah. Vloga žene, »matere« je pri tem nadvse
pomembna. Prerokinja Debóra prinaša med rodove
ljubezen in slogo. Navdihovala jih za odpor in borbo,
dvigovala je padle in pobite ter jim vlivala upanje v Go-
spodovo pomoč ter zmago. Na ta način je postala v pr-
vem smislu »mati« vsega Izraela, ki ga je znova in znova
porajala.

Vrhunec teološkega pomena vsega dogajanja je čudovi-
to povzet v zaključnem verzu, ki predstavlja nenehni po-
ziv k ljubezni do Gospoda: »Kateri pa te ljubijo, so kakor
sonce, ko vzhaja v svoji moči« (Sod 5,31). Ljubezen je ti-
sta neuničljiva sila, v kateri je moč Izraela. Apostol Pavel
bo po več kot tisoč letih zapisal: »Ljubezen je vez popol-
nosti«, ker je »Bog ljubezen«. Čeprav nam je morda ob
branju odlomka marsikaj tuje in nerazumljivo oziroma
težko sprejemljivo, zlahka odkrijemo, še posebej v pe-
smi, da je vendar Bog tisti, ki vodi in ureja zgodovino ter
vedno stoji ob strani ljudstvu v njegovih težkih trenu-
tkih. Na slabost Izraela se Bog odziva s potrpežljivostjo,
predvsem pa z odpuščanjem njegovih grehov. Skozi
njegovo zgodovino vedno sledimo nekakšnim stalni-
cam Božjega odrešilnega delovanja. Z natančnostjo in
strogostjo, s katerima Bog kaznuje greh, ob pravem času
posreduje tudi rešitev, ki odtehta vsako težo greha. V
Debórinem junaštvu, predvsem pa njeni materinski skr-
bi, se razodeva Bog in njegovo skrivnostno delovanje.
Debóra ostaja tako v vsem ena najbolj zanimivih oseb-
nosti Stare pa tudi Nove zaveze in še danes navdihuje
številne žene in može po vsem svetu.

V naši družini naj kraljuje Bog

Sestre klarise

Bog je Življenje samo, je Dobrota in Usmiljenje. »Ustvaril nas je po svoji podobi in podobnosti« in nam položil v srce neizmerno hrepenenje po Njem, ki je Ljubezen sama. Ljubezen je bistvo troedinega Boga; Bog je žareče dogajanje same Ljubezni. Ta Ljubezen v Sveti trojici, Ljubezen med Očetom, Sinom in Svetim Duhom je večni krogotok Ljubezni v nenehnem, večnem medsebojnem podarjanju; tako obstaja Bog vso večnost kot Ljubeča Ljubezen – ki nenehno izhaja iz sebe (Oče) kot ljubljen Ljubezen (Sin) in kot oseba, dar Ljubezni (Sveti Duh).

Ljubeča enost Svete trojice je vzor za vsako (so)bivanje in darovanje, vzor za vsakega človeka in družbo. Samo v povezanosti z živim Bogom smo ljudje sposobni živeti novo življenje v darovanju za druge. V takšni povezanosti z Bogom in med seboj naj bi živeli v vsaki človeški družini, ki naj bo po Božji zamisli odsev življenja v Sveti trojici, ta pa naj bo podoba svete nazareške družine, v kateri je bila Božja Ljubezen učlovečena v Jezusu Kristusu, Božjem in Marijinem Sinu. Medsebojna povezanost Jezusa, Marije in Jožefa je izžarevala Ljubezen, kakršna kroži v Sveti trojici.

Če bi bile naše družine, ki so osnovne celice družbe, zares takšne, bi razširjale veselje in mir, kakršnega svet nima, bi bile zdrave celice našega naroda – in ne bi se nam bilo treba bati za obstanek. Življenje družinskih članov v Ljubeči

povezanosti z Bogom in med seboj bi bilo polno duhovne radosti, notranje trdnosti, pripravljenosti za nesebično darovanje drug drugemu, pozornosti, navdušenosti in poguma.

Za takšno življenje pa se je potrebno resno truditi; predvsem je treba ohranjati trajni stik z Bogom, kajti »brez mene ne morete storiti ničesar« (Jn 15,5). Stik z Bogom ohranjamo po molitvi, predvsem pa z zakramentalnim življenjem. V presveti evharistiji prihaja k nam učlovečena Ljubezen; sam Božji Sin se nam resnično daje

v hrano kot Kruh življenja in nas preoblikuje vase ... Kako ne bi mogli živeti Božjega življenja, če se hranimo s Kristusovim telesom!?

Kako je torej mogoče, da so danes tudi verne družine tako daleč od življenja, kakršno bi morale biti v družinah, ki naj bodo – po Božji zamisli – oaze miru in veselja, Božjega življenja v Ljubezni.

Vzrok temu je greh, ki pretrga povezanost človeka z živim Bogom, ki pretrga krogotok Ljubezni in luči – in človek ostaja v temi in blodi in ne ve, kam gre ... drvi v pogubo.

To je predvsem greh hedonizma, greh pohlepnosti in nadute gospodovalnosti. Hedonizem – nebrzdano uživanje ubija mlade in starejše do te mere, da niso sposobni izpolnjevati življenjskih dolžnosti in obveznosti, pač pa slepo iščejo čutne užitke ne glede na pogubne posledice, ki jih pogosto vodijo tudi v laži, kraje, umore nerojenih ... Greh pohlepnosti si prizadeva za kopičenje bogastva, četudi na račun drugih, izniči čut za druge, ki so v stiski, otrdi srce in naredi človeka nedostopnega in nerazumevajočega do drugih. Gospodovalnost pa si prizadeva imeti oblast nad drugimi in jih izkorišča. Če se človek preda temu trojnemu poželenju – poželenju mesa, oči in napuhu življenja, kot ga imenuje apostol Janez, ne more živeti v Božjem miru ne v topli družinski skupnosti.

Samo Bog ima besede večnega življenja, le življenje po Božjih zapovedih je lahko mirno in rodovitno, srečno in duhovno bogato ... In samo družine, ki živijo v povezanosti z Bogom, so lahko nosilke zdravega življenja in zagotavljajo narodu prihodnost. Iz takšnih družin namreč prihajajo zreli in trdni ljudje, ki so sposobni prevzeti različne odgovorne naloge v dobro skupnosti in celotnega naroda, ljudje, ki so se sposobni darovati v novih družinskih celicah ali pa v življenju, ki je popolnoma posvečeno Bogu v duhovništvu ali redovništvu. Samo zdrave družine nudijo človeku tisto, kar v družini mora najti: sprejetost, razumevanje, spodbude in varnost, dobre pogoje za osebno rast in duhovni razvoj.

Tudi samostanske skupnosti so družine, kjer najdejo člani, bratje ali sestre, tisti Božji dom, v katerem lahko izpolnjujejo in izpolnijo svoje življenjsko poslanstvo v nenehnem, veselem in ljubečem darovanju Bogu ter bratom in sestram. Ta duhovna družina ne temelji na sorodstvenih vezeh, pač pa nas povezuje kri Jezusa Kristusa, našega Odrašenika, našega nebeškega Ženina. V Njem, po Njem, z Njim in Zanj smo družina Božjih otrok. Bog je naš nebeški Oče, Kristus naš prvorojeni Brat, Jezusova mati Marija pa naša nebeška Mati, ki nas v samostanskem zavetju v varstvu svojega brezmadežnega Srca vzgaja in oblikuje po Srcu našega prvorojenega brata Kristusa. Takšne medsebojne vezi – ki temeljijo na odgovoru na klic večne Ljubezni, v Ljubezni do Njega, ki nas je povabil v redovno skupnost – so bolj vzvišene in nam morajo navdihovati popolno požrtvovalnost nadnaravnega značaja. Biti morajo čiste in svete, naša ljubezen mora vedno izhajati iz Boga in voditi k Njemu ter nam pomagati k skupnemu prizadevanju, da bi z veseljem vedno in povsod izpolnjevali samo Božjo voljo in da bi imel v srcu vsake sestre (brata) prvo mesto Bog, ki Mu mora biti podrejeno vse drugo. Božjo voljo nam v samostanski družini jasno kažejo redovne zaobljube, dnevni red in navodila predstojnikov. Če to zares spolnujemo z veselo, ljubečo in hvaležno vdanostjo Bogu, se notranje vedno bolj osvobajamo in vedno globlje smo privzeti v tisti krogotok Božje Ljubezni, ki nam daje široka duhovna obzorja, notranjo jasnost in razvidnost o bistvenem, o veličini Božje Ljubezni in milosti izvolitve in o nepomembnosti drobnih zemeljskih skrbi, ki mnoge težijo kot neznosna bremena, jim jemljejo duhovni polet in veselje do življenja.

Ko se naučimo, da v vztrajni in zvesti **pokorščini**, ki je najbistvenejša, vedno v vsem in povsod z ljubeznijo posnemamo Jezusa – »*ki je bil pokoren do smrti, smrti na križu*« (Flp 2,8) – postaja življenje v samostanu prava sladkost, kajti »*moj jarem je prijeten in moje breme je lahko*« (Mt 11,30). Tudi v vseh drugih družinah se je potrebno podrežati Bogu in moralni postavi, otroci pa staršem, da jih le-ti sploh lahko vzgajajo.

V naših samostanskih družinah po zgledu sv. Frančiška in sv. Klare posebej posnemamo **uboštvo** svete družine, ki se kaže zlasti v jasicah in na križu: »*Kralj angelov, Gospod nebes in zemlje, je v jasi položen! O čudovita ponižnost, o strmenje vzbujajoče uboštvo!*« (4 Klp 20). Sveta mati Klara

nam je v svoji Oporoki zapisala, naj sestre »*iz ljubezni do Gospoda, ki je bil ob svojem rojstvu ubog položen v jasi, ubog živel na zemlji in gol visel na križu*«, skrbimo, da bomo »*posnemale uboštvo in ponižnost Njegovega ljubljene Sina in Njegove slavne deviške Matere*« (KlOp 45.46).

V redovnih družinah, v katerih ne posnemajo Jezusovega uboštva, zabredejo v težave, ki jim botruje vdor posvetnosti in potrošništva; le-to pa dela življenje plehko in neizpolnjeno. Kako bi lahko tudi druge družine živele v svobodi in preprostosti, če bi imele manj namišljenih potreb! Ali kdaj pomislimo, kakšno udobje je imela sveta družina v Betlehemu, na begu v Egipt, v preprostosti Nazareta ... In kakšno udobje je imel za moje odrešenje razbičani in s trnjem kronani Zveličar v zadnjih urah na križu!?

Kakšno svobodo in dostojanstvo človeku daje čisto, popolnoma zdržno življenje! Jezus je živel deviško – bil je 'Bogo-človek'; tudi Jožef in Marija sta živela deviško. Naše družine, ki naj bi po Božji zamisli posredovale življenje, pa so na žalost postale pogosto inštitucije za izživljanje, zato pa narod umira. Družina, ki živi prav, po Božjih zapovedih, je tudi rodovitna. Prosimo Gospoda, da bi se zakonci zavedli, kako velik Božji dar so otroci, ki prinašajo veselje, in da bi bili odprti za življenje, saj smo sicer zapisani uničenju. Ali si upamo prevzeti odgovornost sokrivde za izginotje našega naroda? Zato smo redovne družine tudi v oporo drugim in poklicane k popolni **čistosti**, ki je duhovno rodovitna in pričuje za življenje, ki nas čaka v večnosti, ko *se ne bomo ne ženili in ne možile, ampak bomo kakor angeli v nebesih* (prim. Mr 12,25). Takšna čistost v izključni pripadnosti Kristusu pričuje o lepoti in svobodi človeškega življenja, ki je popolnoma samo Božja lastnina.

Poseben dar **klavzure** nas povezuje v bolj homogeno družino, ker preprečuje vdor posvetnosti v skupnost. Tako imamo 'v kamrici svojega srca' resnično prostor za Boga, kjer se lahko zberemo, poglabimo ... in se oblikujemo po vzoru Marijinega brezmadežnega Srca v takšne osebnosti, ki jim zemlja nima kaj dati in jim tudi nima kaj vzeti, ker je Bog vse naše bogastvo.

V molitvi pogosto pomislimo na razklane družine. Njihovo duhovno življenje razkrajajo sredstva družbenega obveščanja, ki vdirajo v tisto intimnost, ki daje družini toplino in domačnost, in kradejo čas za tisto sveto povezavo, ki mora obstajati med člani družine, da se lahko posvečajo Bogu in z Njegovo ljubeznijo drug drugemu. Če bi te družine vzpostavile neke vrste 'klavzuro', da v družinsko svetišče ne bi puščale slabih vplivov sveta, bi se v njih porajal mir, zaupanje in veselje v medsebojni pripadnosti.

»*Zaprta v samostanu sv. Damijana je – v življenju v uboštvo, trdem delu, nadlogah in trpljenju, v tesni sestrinski povezanosti, v 'sveti edinosti' – Klara doživljala najčistejše veselje, da živi v Kristusu v popolnem združenju treh Božjih oseb, nekako vstopajoča v neizrekljivo kroženje ljubezni presvete Trojice*« (sv. Janez Pavel II.).

Naj takšna ljubezen preveva vse naše družine, naravne in samostanske, zlasti v božičnih praznikih. Vsi prosimo Mater lepe Ljubezni: Marija, Kraljica družine, prosi za nas!

Vidim, da sta ati in mami v redu in da jima je v življenju uspelo

Pogovarjali sta se Slavica Gašparič in Doroteja Emeršič

Jelka Šešerko je prava mama ne samo svojih treh otrok, ampak številnih, ki se navdušujejo nad svojim »očetom« svetim Frančiškom Asiškim. Ta njena ljubezen traja že kar nekaj časa. Pri svojih 23 letih se je pridružila Frančiškovi družini pri sv. Juriju na Ptuj. Nekaj časa je hodila na srečanja, potem pa je videla, da prihajajo na srečanja družine z otroki, ki so seveda povzročali nemir in so se včasih med srečanjem tudi dolgočasili. Ponudila se je, da bi jih vzela in odpeljala v drug prostor, medtem pa bi starši lahko nemoteno sledili dogajanju na srečanju njihovega bratstva. Tako se je začelo ...

Na mizi, ob kateri smo se srečale, so bili zloženi časopisi, ki so jih izdelali prvi Frančiškovi otroci na Ptuj, in rokovnik, v katerem so bile zbrane ideje za srečanja in prvi seznam otrok. Nekaj utrinkov iz enega in drugega si lahko preberete tudi med vrsticami pogovora, ki sva ga imeli z Jelko, voditeljico skupine Frančiškovih otrok pri svetem Ožbaltu in prvo voditeljico Frančiškovih otrok pri sv. Juriju na Ptuj, ki je bila celo prva v Sloveniji. Najprej je bila z nama tudi najmlajša hči Zala, ki sva jo povprašali:

Zala, kako se imate? Kaj praviš na to, da so tvoji starši tako vključeni v župnijo? Tudi vas versko vzgajata, kajne?

Večino časa se imamo fino – mislim, da se dobro razumemo. Sedaj, ko je Sara odšla študirat v Zagreb, vidimo, da kar pogrešamo drug drugega. Da so starši aktivni pri delu v župniji, mi je dobro, pa tudi sama zelo rada grem z mamico na srečanja FO, ker se imamo lepo. To, da sta verna, je gotovo prav, ker vidim, da sta tudi onadva v redu in da jima je v življenju uspelo.

Kako pa tvoji sošolci gledajo na to, da hodite v cerkev?

V šoli nikoli nisem imela problemov zaradi tega, saj je večina sošolcev vernih ali pa se zavedajo, da je vera osebna stvar.

Jelka, kakšen je bil začetek dela s Frančiškovimi otroki? Zakaj si sploh odločila za to?

V tistem času, to je bilo leta 1990, sem začela oblikovati srečanja v župniji sv. Jurija predvsem zaradi otrok, ki jih starši niso mogli več puščati v varstvo dedkom in babicam, medtem ko so bili na srečanju Frančiškovega svetnega reda. Odločili smo se, da bomo za njih pripravili poseben program. Prvo skupino so sestavljali Bernardka, Dominik, Aleš in Jure Tikvič; Jure, Veronika, Metod in Monika Emeršič; Karel Šauperl, Simon Puhar, Peter Zorec, Irena in Marija Stater, Barbara Lotrič, Maša Režek ter Mitja Novak. Vedno smo imeli v krogu tudi stol za Frančiška in Boga. Srečanja so bila sestavljena iz molitve, prebiranja zapisnika, teme, preverjanja prisotnosti, dobrega dela in molitve. Pozdravili smo se z besedami »Frančišek te ima rad« in odgovorili »Tebe tudi«. S to skupino in skupaj s starši smo leta 1990 romali v Assisi. Leta 2008 pa smo bili v Assisiju tudi kot družina.

MOLITEV, KI SO JO ZAČELI MOLITI PRI FRANČIŠKOVIH OTROCIH NA PTUJU

Bog, naš oče,
rad me imaš in me poznaš.
Kadar sedim ali vstanem, me vidiš.
Kadar grem spat ali počivam, me varuješ.
Dobro poznaš moj dan,
moje delo in igranje.
V skrbeh nočem pozabiti,
da si ti, dobri Bog, z menoj.

Kdaj pa sta se spoznala z Brankom? Kako sta zaorala skupno njivo? Kaj je rekel Branko na tvoje prizadevanje in sodelovanje pri Frančiškovih otrocih?

Z možem Brankom sva se istega leta ugledala med pobiranjem jabolk pri prijateljih. Čez tri leta sva se poročila in si začela ustvarjati dom v župniji sv. Ožbalta. Naša družina se je počasi večala in danes nas je pet: mama **Jelka**, oče **Branko**, otroci **Sara**, **Tomaž** in **Zala**. Z nami živi tudi babica.

Oba prihajava iz katoliških družin. To je ogromen privilegij, predvsem zato, ker o nekaterih stvareh ni bilo potrebno razglabljati. Olajšalo nam je vzgojo. Tak primer so recimo obiski nedeljskih maš, to je v najini družini samoumevno. Otrok nisva nikoli spraševala, ali bi šli k maši in kljub temu nikoli niso kazali odpora.

To, da sem pripravljala Frančiškove otroke, se je poznalo v hiši. Ko so bili mlajši, sem z njimi večkrat preizkusila kakšno katehezo. Rada sem razumela njihov vidik, zato se mi je vedno zdelo najpomembnejše, da se imajo otroci lepo. Vedno smo se veliko igrali, ker se skozi igro največ naučijo. Danes, ko so starejši, mi pomagajo pri iskanju idej in izvajanju. Zala velikokrat predlaga kaj izvirnega. Recimo letos je predlagala, da bi Frančiška oblekli v viteza z oklepom, nanj pa zdaj lepimo kose blaga, ki predstavljajo vrednote. Tako ga bomo oblekli v manjšega brata, ki bo pripravljen, ko se bomo pogovorili o vseh ali vsaj nekaterih vrednotah, ki so ga odlikovale.

Branko je bil kot fant član Frančiškove mladine. S skupinami iz drugih kapucinskih župnij so se nekaj let zapored srečevali na duhovnih vajah – poleti v Robanovem kotu, pozimi pa na Ptuj.

Medtem se nam pridruži tudi Branko.

Na vprašanje, kako gleda na FO, se pošali: »Jaz imam tri.« Nato doda: »Na Jelkino delo s FO sem vedno gledal z odobravanjem; to je bilo nekaj njenega, še preden sva se spoznala. Sam se v njeno delo nisem veliko vpletal, rad pa pomagam, če je potrebno.«

KAJ BI NAREDILI PRVI FRANČIŠKOVI OTROCI, ČE BI K NJIM PRIŠEL FRANČIŠEK?

Strah bi me bilo, če bi me kregal, ker nisem vedno priden. (Dominik, 9 let)

Gledal bi ga, če pa bi govoril, bi ga poslušal. (Aleš, 8 let)

Joj, bal bi se ga. Potem pa bi bil verjetno vesel, da je prišel k nam. (Jure, 6 let)

V vaši bližini živi veliko sorodnikov – kar tri družine ste na ‚kupu‘. Kako se to pozna pri vašem življenju?

To je pravi blagoslov. Pogosto skupaj praznujemo. Med sabo smo prijatelji, otroci so obiskovali vrtec, hodili v

šolo. Odrasli smo vključeni v zakonsko skupino in za družino je gotovo dobro, da ima oporo ljudi, ki razmišljajo podobno.

Frančiškovi otroci so tudi v kapucinski župniji nastali iz potrebe, saj je manjkala aktivnost za najmlajše. Kako izgleda tvoje delo z njimi zdaj?

Teme pripravljamo sami. Vedno sem imela za pomoč duhovnega asistenta, trenutno je to brat Klemen. Sedaj, ko sta Sara in Tomaž starejša, mi pomagata pri pripravi kot animatorja – to jima nikoli ni predstavljalo težav. Dobra stran metode Frančiškovih je, da vključuje otroke od 4 leta pa vse do konca osnovne šole, zato lahko srečanja obiskuje več generacij bratov in sester. Temo izberemo na začetku leta in nas spremlja na vseh srečanjih. Lanska tema je bila 'gradimo župnijo'. Udeleženci so intervjuvali ljudi, ki imajo v župniji kako funkcijo, npr. ključarja, in na ta način spoznavali, kako je sestavljeno župnijsko občestvo. Letošnja tema je 'spoznavanje vrednot'. Sicer se zavedam, da bi lahko to zvenelo kot obrabljena tema, vendar je predvsem take dobro ponavljati, saj otroci v različnih obdobjih stvari slišijo drugače. Skupina, ki jo vodim trenutno, se že nekaj časa ne spreminja, a odrasča, zato lahko veliko stvari pripravijo sami.

Kaj je pri delu s FO najlepše?

Najzanimivejši dogodek leta se mi zdijo duhovne vaje, saj otroci od tega odnesejo največ. Tam vidim, kako uživajo, navezujejo nova prijateljstva.

Čeprav so Frančiškovi otroci izšli iz majhne skupine, danes obstajajo po celi Sloveniji. Na začetku o tem nisem razmišljala. Želela sem samo otrokom dati največ. Skupine otrok so v različnih krajih nastajale različno, neke organsko iz potrebe ali kot posledica Frančiškove družine, drugje samostojno in so se starši začeli srečevati prav zaradi njih.

KAJ SO O SREČANJIH POVEDALI PRVI FRANČIŠKOVI OTROCI

Na naših srečanjih se vsi dobro razumemo. So v posebnem prostoru, kjer se pogovarjamo o sv. Frančišku, rišemo in se učimo Hvalnico stvarstva. Srečujemo se enkrat mesečno in o vsakem srečanju pišemo zapisnik. (Veronika, 11 let)

Pri Frančiškovih otrocih je zelo lepo, zato ker nas je veliko. Pogovarjamo se o Bogu. (Cecilija, 7 let)

Srečanj otroške Frančiškove družine se zelo rad udeležujem, ker tam izvem veliko o duhovnih stvareh in o življenju sv. Frančiška. Za naša srečanja pridobivamo tudi prijatelje, ki so zelo navdušeni nad našim programom. (Jure, 12 let)

Veliko stvari se je spremenilo, kar me veseli. Danes obstajata statut in obljube. Sama sem na to temo pripravila kar nekaj srečanj, dogodek obljub naših FO pa je bil karseda slovesen.

Kako vidiš prihodnost Frančiškovih otrok?

Moj pogled gre v smer, da bodo FO dodatek verouku. Verouk je samo učenje, pri Frančiškovih otrocih pa je mogoče vero doživeti na drugačen način – prek igre, katetez. Danes ni več samoumevno, da mladi hodijo v cerkev, zato jim lahko taka skupina ponudi živo občestvo. Vera jim postane zanimiva. Vedno pa je pomembno, da jih podpirajo tudi starši, čeprav ti pogosto ne čutijo potrebe po vključevanju otrok v podobne aktivnosti. Zaradi vsega tega se je spremenil način dela, lažje je delati projektno, saj otrokom predstavlja izziv, da dosežejo cilj, ki si ga zastavijo. Težje pa bi se bilo, tako kot nekoč, srečevati vsak vikend.

Jelka, veliko lepega si povedala. Hvala ti za tvojo preprosto pripravljenost, da se ne razdajaš samo svoji družini, ampak vsem otrokom v župniji. Tvoja želja za bralce revije Med nami?

Želim, da bi bil Frančiškov duh vedno med vsemi, ki berejo revijo Med nami.

KAJ BI PRVI FRANČIŠKOVI OTROCI NAREDILI, ČE BI JIM BOG REKEL, NAJ POPRAVIJO NJEGOVO CERKEV?

Šel bi in jo popravil. (Jure, 6 let)

Začel bi še enkrat moliti, da bi mi Bog še enkrat rekel, ker potem bi bil res prepričan, da meni govori. Potem bi pa šel in popravil. (Dominik, 9 let)

Ne vem. (Aleš, 8 let)

Povedala bi staršem in potem bi skupaj nekaj naredili. Gotovo pa bi nekaj naredila, če bi mi Bog rekel. (Veronika, 11 let)

Dolžnosti do staršev

Otroci, pazite na očetovo pravico
in tako delajte, da vam bo dobro!

Zakaj Gospod je dal očetu čast pri otrocih
in določil materino pravico za sinove.

Kdor spoštuje očeta, dobi odpustanje grehov,
in kdor časti svojo mater, je kakor tisti,
ki zbira zaklade.

Kdor spoštuje očeta, doživi veselje nad otroki,
na dan svoje molitve bo uslišan.

Kdor časti očeta, bo dolgo živel,
in kdor uboga Gospoda, dela
veselje svoji materi.

Kdor se boji Gospoda, časti očeta
in služi svojim roditeljem kakor svojemu Gospodu.

Z dejanjem in besedo spoštuj svojega očeta,
da njegov blagoslov pride nadte!

Očetov blagoslov utrjuje otrokom hiše,
materina kletev pa jih do temeljev podira.

Ne išči svoje časti v sramotenju svojega očeta,
zakaj tebi ni v čast očetova sramota!

Človekova slava prihaja iz časti njegovega očeta
in mati na slabem glasu je sramota za otroke.

Moj sin, podpiraj svojega očeta v njegovi starosti,
ne žali ga, dokler živi!

Ako mu pamet peša, mu prizanašaj
in ga ne zaničuj v vsej svoji moči!

Zakaj usmiljenje do očeta ne bo pozabljeno
in se ti bo zaračunalo v spravo za tvoje grehe.

Na dan nadloge se te bo Bog spomnil
in tvoji grehi izginejo kakor slana pri toploti.

Kdor zapusti očeta, je kakor bogokletnik,
In kdor razsrdi svojo mater, je

preklet od Boga.

(Sirahova knjiga, 3, 1–16)

Romanje na Poljsko

Antonija Sabotin

Z brati minoriti smo od 10. do 13. julija 2014 romali po Češki in Poljski. V Čenstohovi so nas pristrčno pozdravili naši kolesarji, ki so se na pot podali že teden prej in jo uspešno prekolesarili. Snidenje je bilo ganljivo in morda za nekatere tudi nepozabno.

Zame je bil namen romanja obisk romarskih središč, ogled naravnih lepot in zgodovinskih znamenitosti, duhovna poglobitev in prijetno druženje s soromarji.

Občudovala sem avstrijsko, pa tudi češko pokrajino: vzorno pokošene travnike, zasejane njive z oljno repico, makom, žiti in sončnicami, ki so bile kot sonca na naši poti. Urejene kmetije in hiše so delovale lično in kot iz pravljice vnesene v pokrajino. Zasledila sem tudi številne vetrnice za proizvodnjo električne energije. Pokrajina se je v petnajstih letih zelo spremenila. Na vsakem koraku sem občutila napredek, delovno vnemo in red.

Prvi večji romarski postanek je bil na Češkem v Velehradu. Ogledali smo si trg in baziliko – nekdanjo Metodovo stolnico. Ob mogočnem oltarju sta na desni kipa bratov Cirila in Metoda, ki sta prinašala luč svete vere, postavila temelje slovanski kulturi in v svojem času povezovala Cerkev. Na levi strani pa sta kipa sv. Petra in Pavla, zavetnika naše cerkve. Prevzela me je veličina, mogočnost ter mir, ki je vel iz cerkve. Za oltarjem sem ob kripti občudovala mozaike patra Rupnika. Kakšna natančnost, prefinjenost, gracioznost.

In avtobus je ponovno v pogonu. Smer Poljska. In nenadoma se je pokrajina močno spremenila. Nikjer ni bilo njiv. Na skoraj ravnih površinah je rasla visoka trava, grmovje, ponekod tudi drevesa. Na začetku bolj redka, potem čedalje gostejša, ki so se spreminjala v gozd. Nikjer nisem zasledila kmetij. V mestih sem videla kar nekaj zapuščenih tovarn. Veliko hiš se prodaja. Morda tudi zaradi revščine in bega za boljšim kruhom drugam.

Zvečer prvega dne smo se nastanili v božjepotnem kraju Čenstohova. Že zvečer smo pričeli z odkrivanjem najznamenitejše romarske cerkve na Poljskem. Imenujejo jo tudi Jasna gora – Črna Marija. V njej častijo bizantinsko ikono Matere Božje iz 14. stoletja. Poljaki so zelo pobožni ljudje. Cerkev je bila nabito polna vernikov, ki so na kolenih molili pred podobo Matere Božje, pa čeprav je bila ura nekaj minut do 22.00. Tej narodni zavetnici posvečajo Poljaki celo svojo družino in vse, kar se dogaja z njo. Presenečena sem bila nad darovi, ki jih prinašajo v zahvalo. Vse stene so obložene in še v zakladnici, ki smo si jo ogledali naslednji dan, je veliko zahvalnih darov.

Dan smo pričeli v kapeli milostne ikone Matere Božje, kjer smo imeli sveto mašo. Bilo je ganljivo. Spredaj peščica Slovencev, zadaj čedalje večja množica Poljakov, ki je v molitvi in spokoju čakala na naslednjo mašo v poljskem jeziku. Po maši smo se podali na obzidje, kjer sta nam pater Danilo in pater Andrej na preprost način

predstavila romarsko središče, znano tudi iz poljske zgodovine. Vzpon na zvonik bazilike nam je omogočil ogled Čenstohove in samega svetišča. Seveda je bilo mikavno tudi štetje stopnic. Tako lažje premagaš še tako veliko stopnic. Pod obzidjem smo zagledali postaje križevega pota, ki nas je prevzel v popoldanskem času. Zbrano in pobožno smo molili. Z občudovanjem in odprtih src smo poslušali branje križevega pota. Ob vsaki postaji smo razmišljali o svojem načinu obnašanja v vsakdanjem življenju in o dejanjih v odnosih do soljudi, do narave ... Prevzela me je okolica križevega pota. Ob vsaki postaji rastejo drugačna drevesa. Pri eni so iglavci, pri drugi listavci, le pri zadnji postaji so najprej iglavci in nato listavci. Iglavci pomenijo trpljenje, zbadanje, lepljenje, listavci pa mehkobo, toplino, radost, veselje ...

In zgodnje jutranje odkrivanje ikone je nekaj posebne, ganljivega. Že pol ure pred pričetkom je cerkev »nabito« polna ljudi. Ampak če imaš srečo in malo iznajdljivosti, lahko prideš tudi v prvo vrsto. Ljudje okrog tebe že nekaj časa kleče molijo ali pojejo pesmi, posvečene »Črni Mariji«. Prične se obred s fanfarami, bobni in popolno tišino klečečih poljskih vernikov, ki negibno gledajo »Črno Marijo«. In ko zagledajo obraz, se usta kar raznežijo, toliko jim pomeni ta obred oz. vera v Marijo.

Tretji dan smo se podali v zloglasno nacistično taborišče Auschwitz. Z vodnikom smo razmišljali o človeških dejanjih med vojno. Pretresli smo številna vprašanja, ki se človeku porodijo ob takšni moriji. Auschwitz nam je obudil spomin na množice nedolžnih žrtev enoumja ter sovraštva, med njimi tudi na minorita sv. Maksimiljana Kolbeja, ki je umrl v bunkerju smrti na predvečer 15. avgusta 1941. Po tem kraju smo stopali brez besed in samo strmo gledali, česa je človek sposoben narediti ... Ob celici smrti smo skupaj zmolili Očenaš in Zdravo Marijo za vse umrle v taborišču. Pretresena sem bila ob njihovem trpljenju in ob pogledih na objekte v taborišču, na slike preganjanih ljudi, na njihove predmete ... Zamislila sem se ob dejstvu, kako malo je vreden človek, ko ponorijo »nepravi« ljudje. In danes se v svetu to še ponavlja. Pa tega je čedalje več.

V Harmežah v neposredni bližini Auschwitza smo imeli sveto mašo. Obred na tem kraju je v dno duše prevzel vse romarje, saj smo bili še zmeraj pod vtisom velike morije človeštva. Cerkev je posvečena Mariji, saj je bil sv. M. Kolbe velik častilec Brezmadežne. In če verjameš v naključje oz. srečo, čudež, kakorkoli že to imenuješ, je bila to za naju z možem ta maša. Na potovanju po Venezueli sem zbolela za višinsko boleznijo, mož pa je dobil od vsega hudega in zaradi premalo tekočine ledvične napade. Bilo je kar hudo. Ob tem, ko sva nekaj dni na potovanju razmišljala le o tem, ali bova preživela ali ne, sem si obljubila, da če se vrneva v Slovenijo živa, se Bogu zahvaliva za zdravje in srečno vrnitev s potovanja, saj želiva še naprej spoznavati lepote sveta. In kje je zdaj tu podobnost med nama in svetim Maksimiljanom Kolbejem? Kolbe je šel v celico smrti prostovoljno, tudi mid-

va na potovanje. Želel si je življenja, toda vedel je, da ga v celici čaka le smrt. Midva sva si želela le, da se vrneva v Slovenijo živa.

Ogledali smo si tudi Krakov, dolgoletno kulturno in zgodovinsko središče Poljske, kjer je bil papež Janez Pavel II. nadškof. Mogočno prestolnico krasi grad s stolnico. V starem mestnem središču je mnogo prelepih starih stavb in zelo veliko cerkva. Na mestnem trgu smo se porazgubili med domačini in se tako seznanili z njihovim načinom življenja.

Zjutraj smo odšli v svetišče svetnice Faustine Kowalske, poslanke Božjega usmiljenja. Videli smo samostansko celico, kjer je živela, prostor, kjer je doživela Jezusovo razodetje. Mašo smo imeli v stari cerkvi, kjer je shranjena njena relikvija.

Sredi dneva smo obiskali novozgrajeno svetišče Janeza Pavla II. Občudovala sem darežljivost poljskih vernikov za to ogromno zgradbo in njeno veličastno notranjost, ki je povezana s Slovenijo. Začutila sem globoko vernost Poljakov in njihovo pravo zaljubljenost v njihovega papeža. Svetišče je osemkotno z enim velikim oltarnim prostorom, z osmimi kapelami v spodnji etaži. V eni je postavljena relikvija sv. Janeza Pavla II. Stene krasijo ogromni in veličastni mozaiki slovenskega umetnika p. Marka Rupnika. Bili so mi v ponos, da sem Slovenka.

Na Poljskem sem povsod opazila cerkve, polne ljudi. Tudi ob nenavadnih urah so ljudje sedeli v klopih in molili. Nobena cerkev ni bila prazna. Iz tega sklepam na globoko vernost poljskega naroda, ki je z molitvijo izprosil pri Bogu za kar nekaj svetnikov.

In kaj mi bo ostalo najbolj v spominu: dobra družba in nova prijateljstva; lepo vreme kljub deževni napovedi; molitev desetke rožnega venca Anžeta; vernost Poljakov; predstavitev novega župnika ...

BREZMADEŽNA

Zdenka Habjanič Lazarevič

Sanje mlade Miriam

Babica je v sobi tolažila že odraslo vnukinjo Ano, ki ji je zaupala svoje ljubezenske težave.

- Nikar ne jokaj, mala moja. Težave s fanti so del življenja. Še veliko solz boš morda pretočila, preden boš spoznala pravega.
- Babica, kako si ti našla pravega fanta?
- Molila sem zanj. Leta in leta preden sem ga srečala. Tudi ti si lahko izmoliš svojega bodočega moža. Če boš gradila na molitvi, svoje družinske sreče ne boš prepustila viharjem naključij.

Ana ni prav dobro razumela babičinih besed.

- Ampak, kako naj molim za nekoga, ki ga sploh ne poznam?
- Priporočiš se naši nebeški Materi, da ti na pot pripelje fanta, ki bo blizu tvojemu srcu. Kristjana. Fanta, s katerim se boš lahko brez zadrege pogovarjala o vseh

stvareh, ki mu boš resnično lahko zaupala in ki te bo sprejel natanko tako, kakršna si.

- Babica, veš da to ni prav nič lahko.
- Seveda vem, Ana. Toda Sveto pismo ti pravi: »Iščite in boste našli.« Poleg tega imaš mogočno orodje: molitev. Kristjan, ki moli, dobi moč. Za srčne težave pa se je najbolje obrniti k materi Mariji in ji odpreti srce. Naj ti ne bo težko zvečer zmoliti za svojo srečo v ljubezni.
- Babica, ti si bila zagotovo neomajna v molitvi. Naš dedek je čudovit, se je skozi solze nasmehnila Ana.
- Ja, res je tako. Lahko pa bi bilo popolnoma drugače. Poslušaj, kaj je nekoč sanjala mlada žena z imenom Miriam.

Babica se je nekoliko zamislila, njen obraz je postal resen, skoraj otožen.

Neke noči se je Miriam vsa vznemirjena obrnila k svojemu možu Jožefu, ki jo je prebudil iz težkih sanj ter mu hitela pripovedovati.

- Dragi moj, nocoj sem v sanjah hodila po neznani deželi, ki je bila lepa in zelena. Mesta so bila polna velikih in

urejenih hiš, ljudje pa so govorili neko neznano govorico, ki pa je mehko zvenela. Dano mi je bilo vstopiti v njihove domove in v njihova srca ter si ogledati njihov način življenja. Vse je bilo tako zelo drugače, da marsičesa ne razumem in ne znam opisati.

Najprej sem se znašla pri družini, ki je zbrana zvečer posedala pred neko svetlečo škatlo. Nič se niso pogovarjali, vsak zase so sedeli in tako drug za drugim odhajali v svoje sobe. Vsak je še pred spanjem pregledoval neko manjšo svetlečo škatlico in šele pozno ponoči zaspal. Zjutraj so se brez zajtrka in skoraj brez pozdrava ali prijazne besede odpravili

vsak na svojo stran. Večer je bil podoben prejšnjemu. Spregovorili so le nekaj najnужnejših besed in se spet izmenično ukvarjali z večjimi ali manjšimi svetlečimi predmeti, iz ušes pa so jim visele nekakšne vrvice. In tako iz dneva v dan.

Podobnih družin sem srečala zelo veliko. Njihova odtujenost me je zelo prizadela.

Nato sem zagledala ženo, ki je vsa utrujena prišla z dela. Jokajoč se je sklanjala nad umazanim perilom in posodo, skrbela za družinska opravila in za otroke, mož pa je ves dan posedal po sobi in se ukvarjal s svetlečimi predmeti, ki sem jih že omenila. Z možem sta spregovorila le nekaj skopih, neprijaznih besed, še pogledala si nista v oči. Nikoli se nista odkrito pogovorila o težavah ali željah, temveč sta jih nenehno pometala pod preprogo. Kakor da sta se bala plazu, ki bi ju ob prvem iskrenem pogovoru zasul.

Naslednja družina je bila versko razdeljena. Žena je želela živeti krščansko življenje, ki pa je bilo njenemu drugače vzgojenemu možu neskončno tuje in čudaško. Veliko let je molila, da so se otroci lahko krstili. Trpela je, ker ni mogla prejemati zakramentov sprave in evharistije. Kadar je želela k maši, je iskala raznovrstne izgovore, da se mož ne bi norčeval iz nje ali ji očital. Toda molitev je tej družini dala blagoslov, da se je mož omehčal in dovolil zakramente.

Pri naslednji družini je vladalo pomanjkanje. Mož in žena sta ostala brez virov preživljanja. Težko so se prebijali in velikokrat jih je rešila pomoč dobrih ljudi. Otroci so s težavo dobili stvari za šolo in tudi v šoli so bili venomer lačni, saj ni bilo denarja za malico.

V sosednji hiši sta se mož in žena kar naprej prepirala in se zmerjala ter na koncu zaloputnila vrata vsak svoje sobe. Otroci so prestrašeni poslušali prepir in čisto tiho sedeli, da jih ne bi dosegle težke besede njunih staršev. Niso se mogli pripraviti na šolo.

Nekoliko dalje sem v megli zagledala hišo, kjer sta mož in žena ločeno vstopala vsak s svoje strani in videti je bilo, kakor da se silno sovražita. Srečevala sta se le še pred sodnikom in se neskončno obtoževala. Otroci so žalostno opazovali njun odnos, njihova srca so bila razdeljena in polna bolečine.

Pot me je nato pripeljala v nek temačen kraj do družine, kjer je gospodoval alkohol. Mož se je zvečer vinjen vrnil domov, včasih tudi udaril ženo ali otroka. Slišala sta se ječanje in jok, nato je tudi žena iz obupa in žalosti zvrnila nekaj kozarcev. Vsi so brezciljno taval, čisto uničeni od družinske »bolezni«.

Nedaleč stran sem se znašla v nekem čudnem prostoru. Dve ženski sta sedeli v naslanjaču. Pred njima se je igral otrok. Na trenutke se je obrnil k prvi in jo klical »mami«, včasih spet k drugi in jo klical »oči«. Nikakor nisem mogla razumeti, kako sta lahko osebi istega spola mati in oče otroku. V kakšni zmedi živi ta »družina« in kakšni zakoni ter vrednote vladajo v tej družbi?

Naposled sem zagledala prizor, ki me je od vseh najbolj prizadel. Zelo sem vesela, dragi Jožef, da si me v tistem trenutku prebudil. Znašla sem se v neki razpadajoči hiši, ki je bila na zunaj vsa poslikana s čudnimi risbami, okna in vrata pa so bila razbita. V tem, od Boga zapuščenem kraju je ždela družba mladostnikov, ki so se nenavadno vedli ter se zabadali z nekimi iglami. Njihovi pogledi so bili prazni in opustošeni huje kot hiša. Niso prav veliko govorili o sebi, toda to, kar so povedali o svojih družinah in o tem, kar jih je privedlo v hišo obupa, je bilo več kot grozljivo.

Veš, dragi Jožef, je nato dejala Miriam, življenje v teh prelepih domovih me je velikokrat do solz užalostilo in prizadelo. Neskončno sem vesela, da imamo to skromno hiško in da se imamo radi.

In Jožef je svojo Miriam nežno stisnil k sebi, saj se je zavedal, kakšno bogastvo v družini pomenijo globoka ljubezen, iskrenost, zvestoba, skromnost in seveda vera.

Babica je svojo pripoved končala takole:

- Razmisli torej, mala moja, kakšno družino si želiš ustvariti. Vedi, da se moraš nanjo dobro pripraviti, saj sta zakon in družina ena najtežjih preizkušenj v življenju. Prej ali slej se v težavah znajdejo še najbolj trdne in ljubeče družine, kaj šele tiste, kjer je škripalo že od samega začetka, ker niso uspele zgraditi trdnih temeljev. Ravno molitev je tisti vogelni kamen, na katerem je treba graditi. Življenjske težave jo bodo sicer sem in tja malo zatresle, vendar je ne bodo nikoli porušile.

Ana si je nekoliko opomogla od babičine zgodbe in se začela ukvarjati z vprašanjem, ki ji ga je zastavila. Kakšno družino bi si želela nekoč ustvariti sama? Po babičini pripovedi je zagotovo vedela, kakšne si ne želi, zato je vprašala:

- Recimo, da mi mati Marija zares usliši prošnje in molitve ter pošlje na pot dobrega moža. Ali misliš, da bodo težave in prepiri vseeno prišli?

- Seveda, draga Ana. Če ne prej, se bodo zagotovo pojavili takrat, ko bodo prišli otroci. Takrat se vselej pojavi veliko razlogov za različna mnenja. Življenje postane napornejše, pa čeprav je lepo, starši pa so velikokrat izčrpani. Vendar se tega ni treba prav nič bati. Z ljubeznijo in z vero se vse hudo premaga. Zato, draga moja Ana, nikar ne prekini molitvene vezi z našo ljubo materjo Marijo. Ona je zavetnica in skrbnica družine in kdor se njej priporoči, nikoli ne ostane sam in brez pomoči.

Tako sta babica in vnukinja Ana skupaj zmolili in prvič v življenju se je Ani zazdela molitev rožnega venca topla in domača.

**Družina, zasnovana na zakonski zvezi
je zaklad človeštva.**

Janez Pavel II.

P. Jože Osvald

Marijin »Zgodi se« v mojem življenju

Devet mesecev pred božičem obhaja Cerkev spominski dan spočetja našega Gospoda Jezusa Kristusa. Evangelist Luka nam natančneje opisuje tiste skrite dogodke, ki naj bi jih vsak dan obnovljali ob klicanju zvonov: angel Gospodov je oznanil Mariji ... Že dolga stoletja se kristjani obračamo na Boga z besedami angelskega pozdrava in se veselimo Marijine privolitve. V njenih rokah in na njenih ustnicah je bila namreč tisti trenutek usoda sveta. Njen odgovor, velikodušni **»Zgodi se«** je najponižnejši izraz vsega Marijinega bitja, pa vendar tudi najodličnejša **beseda zgodovine**. Z Marijino privolitvijo se je začel uresničevati v Bogu od vekomaj skriti načrt odrešenja: **da se učloveči**. Zahvalimo se Mariji za njeno privolitev in Gospodu za njegovo učlovečenje ...

Mariji je bilo oznanjeno, da se bo rodil Gospod. Božič je le viden Jezusov vstop v svet, pravo učlovečenje se je izvršilo ob Marijini privolitvi: **»Zgodi se mi po tvoji besedi.«** Marijino materinstvo že v evangeliju ni mišljeno le kot telesno materinstvo, ampak veliko bolj kot **duhovno materinstvo**, ki temelji na veri. Na to se opira sv. Avguštin, ko piše: *»Devica Marija je v veri rodila to, kar je v veri spočela.«* Marija je verovala takoj, v trenutku; ni se obotavljala, ni odlašala s presojo. Nasprotno, takoj se je vsa zavzela. Verovala je, da je spočela Božjega Sina po delovanju Svetega Duha. Bila je prva med njimi, ki so verovali, ne da bi tudi že videli. Zares, kakor je rekel sv. Avguštin na drugem mestu: **»Preden je Marija spočela Kristusa v svojem naročju, ga je spočela v svojem vernem srcu.«**

Nič ni dalo slutiti, da bo tisti dan pomenil prelomnico v zgodovini človeštva, da bo prenehalo dolgo pričakovanje in se bo pričel čas odrešenja. Delo našega odrešenja se je začelo brez sleherne slovesnosti v neznanem mestu Nazaret, v hiši siromašne deklice. Ta deklica je bila izbrana izmed milijonov in milijonov žena in njena izvolitev je Božja skrivnost. Napovedana je bila v raju, da bo kači glavo strla; napovedana od prerokov – *»Glej, devica bo spočela«*; od angelov pozdravljena – *»Milosti polna«*. Samo ena more biti Božja Mati, samo ena je morala biti brez madeža izvirnega greha spočeta in samo v tej Eni je bil ves svet povzdignjen. Z Marijinima preprostima besedama **»Zgodi se«**, ki predstavljata vrhunec vseh religioznih ravnanj pred Bogom, se je izvršilo največje in najodločilnejše dejanje vere v svetovni zgodovini.

Če bi želeli vsebino tega odlomka povzeti v en sam stavek, bi to bil Marijin odgovor angelu: **»Zgodi se mi po tvoji besedi«** (Lk 1,38). S svojim odgovorom je povezala nebo in zemljo, Boga in človeka, spočela je Božjega Sina, našega Odrešenika, postala je njegova in naša Mati, Mati Odrešenika in odrešenih. Ponudila je svoje telo, da je Bog lahko postal človek.

Sama od sebe se ponudi primerjava med izreki **»Zgodi se«**. Prvič ga slišimo na začetku zgodovine, ob stvarjenju sveta. Izgovoril ga je sam Stvarnik. To je Njegov **»Zgodi se«**. Drugega, Marijinega, se spominjamo ob praznovanju Gospodovega oznanjenja. Tretji **»Zgodi se! Bodi!«** je prišel iz ust trpečega zveličarja v getsemanskem vrtu, v strašnem boju med mesom in duhom. Pred odločilnim Kristusovim **»da«** pa je bila celotna človeška privolitev v delu odrešenja izražena v Marijinem **»Zgodi se«**.

Na Stvarnikov **»Zgodi se«** je prišel na obzorje sveta človek z Božjo podobo.

Na Marijin **»Zgodi se«** je prišel na obzorje sveta Bog v podobi človeka.

Na Kristusov **»Zgodi se«** pa se je na obzorju sveta pojavil križ kot znamenje Božje ljubezni.

Četrti **»Zgodi se«** naj bi prišel **iz naših ust**, ko ponavljamo prošnjo Očenaša: **Zgodi se tvoja volja!** To je naš pravi odgovor Bogu Stvarniku, Kristusu Odrešeniku in Mariji, naši Materi! Sv. Avguštin zopet pravi: *»Marija je verovala in kar je verovala, se je v njej uresničilo. Verujmo tudi mi, da bi to, kar se je v njej uresničilo, pomagalo tudi nam.«*

Kaj naj torej storimo? Preprosto, recimo Bogu z Marijinimi besedami: *»Glej, dekla, služabnik sem Gospodov, zgodi se mi po tvoji besedi!«* Z **»amen«**, **»da«**, **moj Bog**, pritrjujem vsemu tvojemu načrtu, darujem ti samega sebe!

To je **»Zgodi se«** Cerkve in verujočih, ki je in bo izgovorjen vsak dan, do konca sveta ...

Če bomo Marijo vnesli v naše družine, v življenje in v družbo ter živeli v njeni duhovnosti in miselnosti, bo

gotovo na nas tako vplivala, da bo tudi v nas Marija. V naši skupnosti bodo zadihali Marijina vera, ljubezen, dobrot, vdanost, pozornost in celo vljudnost. Marija nam je pokazala, kako moramo izrekati svoj »da« Bogu vse življenje; ne samo ob praznikih ali morda ob raznih slovesnih obredih pred mnogimi ljudmi, temveč tudi na

delavnik, brez prič, vsak dan znova ... Za tem se namreč skriva Marijina goreča želja, da bi se tudi v nas Kristus spočel, rodil in rasel do tiste polnosti, ko bomo mogli skupaj s svetim Pavlom reči: **»Živim pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus«** (Gal 2,20).

Mati Božja, Mati mojega življenja

Mati najpopolnejša, tebe je Bog izbral izmed vseh žena
za mater svojega Sina.

Sklonila si se nad jasli in se z vso ljubeznijo zazrla v Sina.

Pred teboj je ležal Kralj sveta. Odrešenik vseh ljudi.

Tvoje srce je napolnjevala neskončna ljubezen.

Je rojen Jezus v Betlehemu, v revni štalici, za svet grešni,
rod človeški na slamici leži.

Dan nam je velik dar, dar, da te smemo počastiti,
ti odpreti svoja srca in s teboj deliti vso radost božiča.

S teboj se smemo povrniti v čas, ko se je iz popolne predanosti rodil
Božji otrok.

V nebeški svetlobi razsvetljen hlev,
v katerem se najde vsa ljubezen Božjega srca.

Šel iskat bom v Betlehemu dete
pravkar rojeno,
po Mariji, sveti ženi, v jaslice položeno.

Marija, ti prosiš za vse ljudi enako, s srcem in ljubeznijo.

Ponižna, potrpežljiva, dobrotljiva.

Ničesar nisi razumela, a si vseeno dejala: »Zgodi se Tvoja volja.«

Dopusti, da te počastimo.

Tebe, Mati, ki prinašaš mir, tebe, ki si polna ljubezni in usmiljenja.

Tebe, ki nas sprejemaš, kot si sprejela svojega sina.

S čistim in preprostim srcem.

S čistim srcem ga častimo,
dajmo čas in prostor mu,
srca svoja mu odprimo,
da jih napolni z milostjo.

Marija je tudi naša Mati. Mati molitve in miru.

Mati ljubezni in razumevanja. Mati milosti.

Z molitvijo in ljubeznijo sprejmimo svoj križ in ga nesimo za Kristusom.

Tako bomo vredni Marijine priprošnje, Jezusovega zaupanja in ljubezni.

Kdo more v tišini dneva glavo skloniti,
moliti, v tla zreti in dojeti:

jaz, jaz smem k tebi, Mati, priti,

da se naučim ponižno kot Ti v Božji ljubezni živeti.

Z roko v roki gremo skupaj k revnim jaslicam še mi,
počastimo Božje dete, v temni noči tudi mi.

Silva Žabot

Duh Assisija 2014

Mihaela Kotar

V soboto, 25. oktobra 2014, smo se v tradicionalni molitvi za mir v duhu Assisija povezali pri bratih kapucinih v Celju. Vodilna misel tega dne je bila, »da bi Ljubezen bila ljubljena«.

Začeli smo s pesmijo in z molitvijo pred Najsvetejšim. Sledil je nagovor p. Staneta Zoreta, OFM, in nato pa smo se prepustili zanimivo izpeljani interaktivni predstavitvi sv. Ludvika IX. Po odličnem kosilu, ki so nam ga postregli v samostanu, smo imeli na razpolago več možnosti: sprehod na Miklavški hrib in predstavitev cerkve, ogled mesta in celjske stolnice, delavnico o sv. Ludviku IX., ustvarjalno delavnico ter osebno molitev v zasebni kapeli. Zaključili smo s sv. mašo v župnijski cerkvi sv. Cecilije.

Ob zaključku srečanja je v meni najbolj odmevalo vodilno geslo, ki ga je v svojem nagovoru razlagal p. Zore. Sv. Fran-

čišek Asiški znanega stavka »Ljubezen ni ljubljena« pravzaprav ni izrekel, so ga pa začeli z njim povezovati. Izhaja iz legende treh tovarišev, ki pravi, da je Francišek nekemu mimoidočemu možu takole razložil svoj glasni jok: »Objokujem trpljenje svojega Gospoda Jezusa Kristusa, zaradi katerega me ne bi smelo biti sram glasno jokajoč iti po cellem svetu ...« In nato je začel tudi mož z njim glasno jokati.

P. Zore je izpostavil tudi pogovor med Franciшком in br. Leonom iz knjige *Božji ubožec* Nikosa Kazantzakisa. Francišek po treh dneh in nočeh molitve v votlini pove, da mu Bog na vsa njegova že storjena dobra dela odgovarja z »Ne zadostuje«. Naroča mu, da se spusti k Njegovim cerkvi. Prepoznala sem tudi klic sebi: spusti se k človeku, prisluhni mu v težavah, bolečini, nerazumljenosti, osamljenosti. Vzemi si čas za tiste, ki mi jih Bog pošilja na pot. Moč za to prihaja od Jezusa. Potrebno je ostati v »votlini«, na samem z Gospodom.

»Ljubezen ni ljubljena.« Ta stavek ne sme ostati le še eden od mnogih, ki sem jih slišala. Kaj sploh je njegov pravi pomen in v čem je smisel združevanja k molitvi za mir? Ko spregledam Gospoda, ki se z ljubeznijo obrača k meni, takrat Ljubezen ni ljubljena. Ljubiti ga pomeni sprejeti in verjeti v njegovo Ljubezen. Poklical nas je na srečanje v Celje, da prosimo, se zahvaljujemo in srečamo v veselju. Kaj pa bom odnesla s seboj domov? Kaj od slišanege bom skušala udejanjati? Na misel mi prihajajo Jezusove besede: »Kar ste storili enemu od teh najmanjših, ste meni storili.« Če tolažim bližnjega, tolažim Jezusa. Če ga razveselim, razveselim Jezusa. Če si vzamem čas zanj, je to čas za Jezusa.

Hvaležna sem za čudovito preživet dan v molitvi, za sprehod v naravi, srečanje z znanimi obrazi, za veselje med nami in Franciškovo karizmo. Torej, molimo, da bomo zmožni sprejeti vso Božjo Ljubezen, po kateri prihaja pravi Mir v naša srca in na svet.

Pripravlja: Polona Kališnik

Molitev k sveti družini

Na vas, Jezus, Marija in Jožef,
sveta nazareška družina,
se oziramo z občudovanjem in zaupanjem.
V vas zremo lepoto občestva resnične ljubezni.
Vam priporočamo vse naše družine,
da se v njih obnovijo čudeži milosti.

Sveta nazareška družina,
privlačna šola svetega evangelija,
uči nas z razumno duhovno urejenostjo
posnemati vaše kreposti.
Podari nam jasen pogled,
ki bo znal v vsakodnevnih resničnostih življenja
prepoznati dela Božje previdnosti.

Sveta nazareška družina,
zvesta varuhinja zveličavne skrivnosti.
Stori v nas, da bomo ponovno cenili tišino,
da bodo naše družine dvorana molitve
ter jih preoblikuj v majhne domače Cerkve.
Obnovi željo po svetosti,
podpiraj nas v plemenitem naporu pri delu,
vzgoji, poslušanju, medsebojnem razumevanju
ter odpuščanju.

Sveta nazareška družina,
prebudi v naši družbi zavest
o svetem in nedotakljivem značaju družine,
saj je neprecenljivo in nenadomestljivo dobro.
Vsaka družina naj bo gostoljubno bivališče
dobrote in miru
za otroke in ostarele,
za tistega, ki je bolan ali osamljen,
za tistega, ki je ubog ali pomoči potreben.

Jezus, Marija in Jožef,
k vam z zaupanjem molimo,
vam se z veseljem izročamo.

Gospod Jezus,
ti, ki si živel z Jožefom in Marijo v nazareškem domu,
posveti naše družine po svoji navzočnosti.

Ohrani jih v miru.

Ti, ki si izpolnjeval Očetovo voljo,
daj, da bomo v naših družinah
Boga častili in spoštovali.

Tvoja sveta družina je zgled
molitve, ljubezni in pokorščine Bogu.
Napolni naše družine s svojo milostjo in darovi.

Ti, ki si ljubil svoje bližnje in so oni ljubili tebe,
podari vsem družinam povezanost in mir.

Ti, ki si razveselil svate v Kani Galilejski,
ko si spremenil vodo v vino,
olajšaj trpljenje v naših družinah
in ga spremeni v veselje.

Ti, ki si nas povabil, naj delamo za edinost,
blagoslovi naše družine:
naj nič ne loči tistih, ki jih je Bog združil.

Amen.

Blaženi mučenec Francesco Zirano

P. Danilo Holc

V nedeljo, 12. oktobra, je prefekt Kongregacije za zadeve svetnikov, kardinal Angelo Amato v mestu Sassari na Sardiniji vodil obred beatifikacije mučenca Francesca Zirana, ki je živel je med letoma 1564 in 1603 in umrl kot mučenec iz sovraštva do vere. Navzoč je bil tudi nadškof Pavlo Atzei, ki je še kot minoritski provincialni minister sprožil postopek za beatifikacijo. Nadškof iz mesta Algeri iz Alžirije je prinesel prgišče zemlje iz bližine starih mestnih vrat, kjer naj bi bil Francesco domnevno mučen, kajti od njega ni ostala nobena druga relikvija.

Francesco se je rodil v pristno verni in skromni kmečki družini. Duhovniško posvečenje je prejel pri dobrih dvajsetih letih. Leta 1590 so turški gusarji ujeli njegovega bratranca in sobrata Francesca Serro. Kot sužnja so ga odpeljali v Alžir. Zirano se je po osmih letih molitve odločil, da bo odšel za njimi in ga poskusil osvoboditi. Z odobritvijo papeža Klemena VIII. je prehodil celo Sardinijo in pri ljudeh zbiral sredstva za plačilo odkupnine, obenem pa je tolažil svojce drugih sužnjev in se zavezal tudi za osvoboditev nekaterih izmed njih. Nato je preoblečen v trgovca prišel v Alžir, kjer pa so bile razmere zelo napete. Svoboda kristjanov je bila ravno takrat z nekim razglasom strogo omejena. Francesca Zirana so v takšnem sovražnem ozračju izdali, ga ujeli, pretepli in uklenili. Novi blaženi je odločno zavrnil predlog, da se odpove krščanstvu, in tudi sojetnike je spodbujal, da ostanejo trdni v veri v Kristusa. Po nekaj dneh so ga brez procesa obsodili na smrt. Obsodba, ki je bila izvršena 25. januarja 1603, je bila usmrtilitev na grozljiv način – živemu so odrli kožo. Koža je bila skoraj mesec dni izobešena na mestnem zidu v opomin vsem kristjanom.

Kardinal je za Radio Vatikan med drugim povedal: »Poročilo, ki ga imamo o njegovem mučeništvu, pravi, da se je pater Francesco tem telesnim mukam podvrigel kot krotko jagnje, klical je ime Jezusa, Marije in molil psalme.« Po pripovedovanju očitvidcev je umrl izčrpan zaradi mučenja. Njegove zadnje besede so bili klici h Gospodu, naj sprejme njegovega duha. Mučenec je svojim preganjalcem še dejal: »Sem kristjan in redovnik mojega očeta svetega Frančiška in kot tak želim umreti. Boga prosim, da bi vas razsvetlil in bi ga tudi vi spoznali.« Zatem je Francesco na glas zapel: »Slavite Gospoda, duhovi in duše pravičnih.« Še danes, v 21. stoletju, imajo kristjani, ki se soočajo s preganjanjem in z mučeništvom, takšno držo. »Blaženi Francesco naj nam pomaga moliti in odpustiti, toda ne pozabiti. Ti nečloveški dogodki se ne smejo več ponavljati.«

Francesco je s svojim življenjem sledil besedam 16. poglavja Nepotrjenega vodila, kjer Frančišek spodbuja brate, naj bodo občutljivi za posebno poslanstvo biti »inter saracenos« (med saraceni), kjer lahko s svojo držo na čudoviti način pričajo za evangelij, »/.../ da ne povzročajo preprirov in prerekanj; 'podvržejo naj se zaradi Boga vsaki človeški ustanovi' in priznajo, da so kristjani«. Pomembne torej niso ne besede, ne govori in še najmanj pridige, temveč nevsiljiva navzočnost ter mirno in bratsko srce.

Ob tem čudovitem liku se postavlja vprašanje tudi nam. Kakšno naj bo naše najprimernejše praznovanje te beatifikacije? Najprej je potrebno čutiti globoko hvaležnost za dar, ki ga je Gospod podaril bratu Francescu. Gre za izzivalni dar, da je postal učenec Kristusovega križa. V prvi vrsti je potrebno izpostaviti globino in širino osebne vere. Res se lahko vprašamo, kdo izmed nas resnično čuti sposobnost, da sprejme in izpolni besede iz 16. poglavja Nepotrjenega vodila: da bi se vsi bratje zavedali, da so sebe podarili in dali svoja telesa našemu Gospodu Jezusu Kristusu. In kaj pomeni podariti sebe Kristusu tudi za vsakega laika?

Morda ne bomo poklicani, da bi zaradi Jezusovega imena dali svoje življenje, toda obstajajo drugi načini mučenišva, ki se nas močno dotikajo in se jim ne moremo niti ne smemo izmakniti, saj predstavljajo našo konkretno živeto in pričevanjsko pot k svetosti.

Zelo aktualno je tudi poslanstvo, kateremu je naš mučenec posvetil večino svojega življenja. To je skrb za žrtve zlorab in sužnje; za te, ki jim je bila odvzeta svoboda in temeljne človekove pravice. To so lahko tudi današnji priseljenci, ki so jih v nezavidljivo situacijo pahnili vojna, lakota, revščina in nepravilnost. Brat Francesco Zirano ima vse potrebne lastnosti, da postane svetnik ter zavetnik in priprošnjik ugrabljenih, zaslužjenih, kakor tudi brezdomcev.

Vira: Radio Vatikan in pismo minoritskega generalnega ministra ob beatifikaciji.

Tomaž Čelanski: Življenje svetega Frančiška

Fr. Miran Špelič, OFM

Založba Brat Frančišek je letos (Ljubljana 2014) izdala prevod prvega uradnega življenjepisa sv. Frančiška, ki ga napisal Tomaž Čelanski. Prevajalec br. Miran Špelič je prispeval tudi spremno besedo.

Tomaž Čelanski, doma iz hribovitih italijanskih Abrucov (ok. 1190–1260), se je Frančišku pridružil okoli leta 1215, se udeležil prvega misijona manjših bratov onkraj Alp in bil leta 1223 voditelj renske kustodije. Potem se je vrnil v Italijo. To delo je nastalo kmalu po Frančiškovi smrti in to na ukaz papeža Gregorija IX. ob svetnikovi kanonizaciji in položitvi temeljnega kamna za njegovo baziliko 16. julija 1228, slabi dve leti po njegovi smrti. Zahteve literarne zvrsti so avtorju narekovale, da opisu življenja doda obilen seznam čudežev, ki so se zgodili na svetnikovo priprošnjo že med njegovim življenjem in seveda tudi po smrti. Pisanje knjige ni bilo tako zamudno kot gradnja cerkve in papež Gregorij je 25. februarja 1229 spis že potrdil kot uradno hagiografijo.

To je prvi uradni življenjepis asiškega ubožca, ki je postal predloga za druge življenjepise in legende. To velja zlasti za *Življenje sv. Frančiška* Julijana iz Speyerja (napisano ok. 1232–1239), *Verzificirano legendo* Henrika iz Avanches (iz časa ok. 1232–1234), *Korno legendo* istega Tomaža (ok. 1230–1232), medtem ko nam ni jasna predloga za legendo *Kakor jutranja zvezda*, ki jo je napisal Tomažev rodni brat Janez Čelanski.

Usoda spisa

Biografska in književna veljava Življenja je nesporna. Ne moremo si predstavljati poglobljenega študija sv. Frančiška brez poznavanja tega spisa. Kljub temu je delo občutilo težko roko sklepov generalnega kapitlja 1266, ki je določil, da je treba uničiti vse dotedanje Frančiškove življenjepise, potem ko je generalni minister Bonaventura iz Bagnoregia leta 1263 napisal svojo Veliko legendo. Bonaventura je v eno literarno delo združil svetnikov življenjepis in neposredna pričevanja, ki jih je Tomaž v letih 1228–1257 vključil v svojo trilogijo (*Življenje*, *Spomin*, *Čudeži*), katere prvi del je prvič v knjižni obliki na voljo v slovenskem jeziku. Seveda pa je Bonaventura svoje delo oblikoval tako, da je ustrezalo zahtevam njegovega časa po poenotenju ustanoviteljeve podobe. Biografija je tako postala orodje v službi ohranitve reda. Čeprav so bratje takrat uničili večino rokopisov Tomaževega spisa, se jih je nekaj le ohranilo, seveda po knjižnicah drugih redov in cerkvenih ustanov. Le ena izjema je preživela pri manjših bratih, a še ta rokopis je pristal v javni knjižnici v Folignu.

Zgradba dela

Tradicionalno delimo Tomaževo *Življenje svetega Frančiška* na tri dele.

Prvi del (*Opusculum primum*) obsega Frančiškovo mladost, spreobrnjenje, nastanek bratstva in dogodke do božiča 1223.

Drugi del opisuje zadnji dve leti njegovega življenja od pomladi 1224 do 4. oktobra 1224.

Tretji del je poročilo o kanonizaciji 16. julija 1228 in seznam čudežev, ki so ga prebrali ob tej priložnosti.

Prva dva dela sta si po tonu zelo podobna in črpati iz različnih virov, tretji pa je videti kot poročilo očitca in se tudi slogovno loči od prejšnjih. V prvem kot tema prevladuje ponižnost učlovečenja – tu imamo jaslice v Grecciu, v drugem pa ljubezen do Gospodovega trpljenja – pred nami je stigmatizacija na La Verni. Tretji del želi biti zemeljski odsev nebeškega bogoslužja, ki ga Frančišek že uživa – tu zaslutimo zmagoslavje binkosti.

Frančišek – novi svetnik

Pri prebiranju Tomaževe hagiografije nam hitro pade v oči nenehno poudarjanje novosti. Čeprav avtor sledi vsem hagiografskim kanonom, zaradi katerih so si svetniki med seboj tako zelo podobni, pa si drzne vedno znova poudarjati Frančiškovo novost. Prinaša novo svetost, ki na neki način presega tradicionalno. Ko opisuje dan njegove kanonizacije v rojstnem mestu – kar je bila tudi očitna novost, mu je celo svetloba tistega dne nova, ljudje prepevajo novo pesem, godijo se novi čudeži. Novi red je zaživel v Cerkvi, nova znamenja, Kristusova, so se pokazala na Frančiškovih rokah, nogah in strani. Prenovljen je svet, prenovljena je Cerkev.¹

Tomaževo delo lahko beremo z različnih vidikov: zgodovinskega, kanoničnega, hagiografskega, vzgojnega, pastoralnega. V njegovem ozadju je močna teološka misel, ki se vrti okrog Besede in Križa, učlovečenja in pasijona. Je vabilo k priličenju Kristusu, kakor ga je nakazal sv. Frančišek.

“Tomaž je opisal Frančiška kot Božje orodje za prenovu in reformo Cerkve. S tem razvija močno teologijo Cerkve, na kateri so gradili kasnejši avtorji. Življenje svetega Frančiška je besedilo, ki od bralca zahteva dejavno sodelovanje. Ni samo hvalnica novorazglašenega svetnika, ampak je spodbuda, namenjena vedno bojevitemu grešniku, oporoka upanja, osredinjena na Kristusa, ki ga je Frančišek spoznal tako od blizu.”²

¹ William Short, *Francis, the "New" Saint*. V: Francis of Assisi (ed. J. Hammond), New York 2004, 153–163.

² *Francis of Assisi: The Saint* (ed. R. J. Armstrong, J. A. Wayne Hellmann, W. J. Short). New York 1999, 178.

Asiški kamni

P. Janez Šamperl

torji, avtobusi, vsi so hoteli vsaj za trenutek obstati ... vsi so želeli fotografirati ta »prekrasni oltar«, sestavljen iz tolikih kamnov in hiš in cerkva in zvonikov ... V osrčju tega svetega kamnitega oltarja pa sta dve najsvetejši relikviji – dve večno goreči kadilnici – grob sv. Frančiška in grob sv. Klare, iz katerih se vije duh Assija v svet ...

Letošnji 28. molitveni dan v duhu Assisija v Frančiškovo mesto ni privabil kaj dosti več ljudi, kakor jih pride ob običajnih vikendih. Po tridnevnem dogajanju, ki je bilo sestavljeno iz molitve, pričevanj in romanja k Mariji Angelski, bi neprizadeti obiskovalec letošnjega srečanja lahko skomignil z rameni in dejal: »Nič posebnega, nobenega manifesta, nobenih fanfar, nobene

Zdi se mi, da je tukaj (v Assisiju) kraj, za katerega popolnoma velja Božja beseda: »Če bodo ljudje utihnili, bodo kamni spregovorili.« Tako je pred leti v Assisiju (v »znanem« spisu Sedaj odhajam iz Assisija) zapisala ena od romaric. Po prvih mesecih življenja in dela v Sacro Conventu – tako rekoč na Frančiškovem grobu – presenečen opažam, da kamni v Assisiju že govorijo. To je posebna govorica, ki jo sliši in razume ves svet ... »Asiške kamne« je zložila človeška roka, jih obdelala in jim dala čudovite oblike. Mnoge je obdala z ometi in okrasila s čudovitimi freskami, ki s svojim jasnim sporočilom nagovarjajo ljudi z vsega sveta, ki dnevno obiščejo Assisi. Med obiskovalci so Kitajci, Brazilci, Poljaki, Američani, Portugalci, Mehičani ... tudi slovenskih romarjev hvalabogu ne manjka. Najmočneje pa asiški kamni spregovorijo na »v kamen vsekanem« Frančiškovem grobu, ki slehernika »vrže« na kolena ...

Vsi ti asiški kamni, olepšani z Giottovo ali Cimabuevo roko danes govorijo o Bogu in o njegovem najponižnejšem služabniku Frančišku. Sam jih še nikoli nisem slišal govoriti močneje kakor letos na predvečer praznika sv. Frančiška, ko sem se peš vračal od tranzitusa pri Mariji Angelski ... Bilo je že kar temno, Frančiškovo mesto Assisi pa razsvetljeno. Od Sacra Conventa do Roce Maggiore ... Ta sveti večer je bil Assisi videti kakor veliki slovesno opravljeni oltar, pripravljen za sveto daritev – pripravljen za praznik – god sv. Frančiška.

To izjemno večerno praznično sporočilo Assisija so opazili tudi drugi. Na poti so se zaustavljali avtomobili, mo-

pisane množice predstavnikov različnih religij ... Tisti pa, ki smo od blizu in zavzeto spremljali dogajanje v osrčju Sacra Conventa in bazilike Marije Angelske, smo lahko videli in začutili, kako se »asiški izvir«, kakor je duh Assisija imenoval papež Janez Pavel II., vedno bolj pogloblja v evangelijske perspektive. Vse to, kar je bilo v Assisiju že tolikokrat izsanjano, povedano, zapisano, je potrebno tudi resnično sprejeti, doumeti, razumeti, ponotranjiti, spremeniti v življenje ... To je že preteklo leto – na frančiškovo – ob svojem prvem obisku Assisija poudaril papež Frančišek, ki ni ostal le pri lepih besedah in spodbudah, ampak je, kot njegov sv. vzornik Frančišek Asiški, šel med najbolj uboge in trpeče ... Tako papež Frančišek v Assisiju ni sedel za bogato obloženo škofovo mizo, tudi se ni odzval povabilu Frančiškovih bratov, da bi jedel v njihovi veseli družbi ... Izbral je obednico najbolj trpečih ljudi iz zavoda Santo Spirito (zavod za mlade nepokretne bolnike) in jedel z njimi ... Odpovedal se je tudi blišču asiških cerkva in se napotil v občinsko poročno dvorano, ker je opozarjal na velike probleme družine in sv. zakona ... Ob naštetih in še mnogih drugih gestah smo začutili, kaj je to duh Assisija. In papež Frančišek nam je pokazal korake, ki jih moramo narediti, da bo duh Assisija živ – to so evangelijski koraki našega Gospoda. Ti niso samo v molitvi, postu, romanju in lepih besedah, ampak so predvsem v dejanjih, življenju, resničnem približanju sočloveku in v dejanski odpovedi, ki se čuti v mojem življenju in v življenju tistega, ki mu pomagam, hkrati pa tudi v življenju sveta ...

Spoznavajmo Frančiškovo mesto

Nagradna vprašanja

Koliko obočnih polj se je porušilo v baziliki sv. Frančiška v Assisiju ob velikem potresu leta 1997?

- a) 4 b) 2 c) 5

Koliko ljudi je ob tem potresu v baziliki umrlo pod ruševinami?

- a) 9 b) 5 c) 4

Koliko obočnih polj je saniranih v prvotno stanje (nazaj sestavljene freske)?

- a) 0 b) 1 c) 3

Svoje odgovore pošljite na naslov uredništva ali na e-naslov: danilo.holc@rkc.si, najpozneje do 15. februarja 2015. Poleg svojega naslova pripišite, katero nagrado želite v primeru, da ste pravilno odgovorili in boste izžrebani:

- a) film o bratih minoritih (DVD)
b) film o p. Mihi Drevenšku
c) knjigo o p. Mihi Drevenšku

Hallelu Yah

Ti mogočen Si med nami,
v podobi kuha žrtvovan pred vsemi.
Tvoja kri pretaka se,
da za nas očisti grehe vse.

Hallelu Yah

Prste sklepam k molitvi,
pogled skozi oči srca uprem,
pokažem vse, kar resnično sem,
saj zdaj, v obličje tvoje zrem.

Hallelu Yah

Resnično nisem vreden,
ampak le besedo reci
in sledi grehov več ne bo,
trpljenje bo pozabljeno.

Hallelu Yah za ljubezen brezmejno.

Aleš Pongračič

Papež Frančišek: Vojna je nespamet

Papež Frančišek je v soboto, 13. septembra 2014, obiskal vojaško pokopališče v Redipulji in se ni spomnil le **žrtev prve svetovne vojne**, temveč **žrtev vseh vojn**. Po sveti maši je vsem prisotnim vojaškim ordinarijem, vikarjem in drugim škofom kot simbol miru podaril svetilke. Svetilke sv. Frančiška Asiškega so za to priložnost darovali bratje minoriti iz svetega samostana v Assisiju, medtem ko je olje darovalo združenje Libera, ki ga je ustanovil duhovnik Luigi Ciotti. Svetilke so narejene na način, da s samim materialom opominjajo na bistveno: steklo predstavlja čistost, olje moč in plamen svetlobo. Zapisane so tudi besede iz Frančiškove molitve: *Kjer je tema, naj*

prinašam luč. Papeževa gesta, da je želel podariti prav te svetilke, pomaga »razumeti pomen tega, da smo prinašalci luči in orodje miru,« kot je poudaril p. Enzo Fortunat, direktor tiskovnega urada asiškega samostana. Na to opozarja tudi olje, ki je pridelano iz oliv v oljčnih nasadih, zaseženih mafiji na Siciliji in v deželi Apuliji. Svetilke naj bi vojaški ordinariji, vikarji in škofje prižgali v svojih škofijah med spominskimi slovesnostmi ob stoletnici začetka prve svetovne vojne. Ta okrogla obletnica, ki se je spominjamo letos, je bila namreč povod za papežev obisk v goriški pokrajini.

Vir: Radio Vatikan

Družinska molitev

Gospod Bog, blagoslovi naš dom.

Naj bo kraj tvojega miru.

Naj v njem ne vlada sovraštvo, ampak ljubezen,

naj v njem ne bo nesloge, temveč edinost.

Namesto užaljenosti in krivice

naj bo v njem odpuščanje.

Zmota naj se umakne resnici,

vera naj premaga dvom.

V njem naj ne bo tesnobe, ampak upanje,
naj ne bo teme greha, ampak luč tvoje milosti,
naj ne bo žalosti, ampak veselje.

Naj ne bo bolezni, temveč dušno in telesno zdravje.

Tvoj blagoslov naj nas spremlja na poti
v tvoj nebeški dom.

Ozdravi jih. Združi, kar so ljudje ločili.
Blagoslovi vse osamljene in vse poročene,
blagoslovi tudi najine otroke in naju.

Franciškov svetni red (OFS)

P. Martin Gašparič

Ena od sadik, ki jih je Francišek Asiški zasadil poleg Klare, predanega zaupanja Bogu in svojih spisov, je njegov tako imenovani tretji red. Danes nosi ime Franciškov svetni red (lat. **Ordo franciscanus saecularis** – OFS). »Je del Franciškove družine in je sestavljen kot zveza bratstev, katerih člani se z zaobljubo obvežejo, da bodo živeli evangelij po zgledu svetega Franciška v svojem svetnem stanu s pomočjo Vodila, ki ga je potrdila Cerkev« (Konst. 1,2).

Moja prva srečanja s Franciškovim svetnim redom segajo v redovniško formacijo in teološki študij, tj. v leta med 1984 in 1991, v Sostrem pri Ljubljani. Voditelj Franciškove družine (v tistem obdobju ime za FSR) p. Jože Osvald, magister bogoslovcev, nas je spodbujal in vabil na njihova srečanja. Čeprav se mladi bogoslovci med pretežno starejšimi člani Franciškove družine nismo najbolje znašli, so bili to vendar zametki skrbi in odgovornosti za poznejši čas ... Morda je prav ta razkorak pripomogel k snovanju idej o Franciškovih otrocih; malo za šalo malo zares smo v bogoslovju sanjali (Danilo in Tine) o Franciškovem vrtcu. Sanje so postajale resničnost, in sicer najprej v najini domači župniji sv. Jurija na Ptuj. Ob Franciškovi družini so se zbirali tudi otroci pod vodstvom animatorjev in p. Janeza Šamperla. Tudi najine začetne brazde pastoralnega delovanja v župnijah Sostro (p. Danilo) in Videm pri Ptuj (p. Tine) so bile uresničevanje ideje Franciškovih

otrok. To je bilo nekaj novega in zato privlačno. Bilo pa je seveda sad Duha ... Tudi v drugih župnijah so se porajale skupine; začeli smo se povezovati, potrebna je bila formacija voditeljev skupin ipd.

Izkušnja Krajevnega bratstva (KB) FSR. Skrb in odgovornost – duhovno asistenco za Franciškov svetni red sem sprejel ob »vrnitvi« v župnijo Sostro, leta 2002. Zanj je dobro pripravil teren p. Ernest Benko, ki je močno pomladil družino Franciškovih bratov in sester (odslej Franciškov svetni red). Ob drugih pastoralnih skupinah sem kmalu začutil, da se FSR že po svoji naravi razlikuje od ostalih skupin. V ospredju ni izpolnjevanje nekih nalog, zadolžitev (FSR ni kot neki profil župljanov), temveč se člani vzgajajo za življenje v skupnosti, da bi bili med seboj bratje in sestre ter živeli evangelij po vzoru ustanovitelja sv. Franciška. Čutiti je bilo zares družinsko ozračje. V zavesti, da je poleg rasti navznoter za prihodnost krajevnega bratstva potrebna tudi odprtost, smo se povezovali z obstoječima skupinama Franciškovih otrok in mladine. Z njimi smo šele postajali družina. Odkritje bandere KB Sostro iz leta 1920 je brate in sestre spodbudilo k še globlji odgovornosti za življenje v FSR, saj je bila skoraj stoletna bandera zgovorno znamenje živosti Franciškovskega bratstva v njeni preteklosti. Bandero je KB dalo obnoviti in jo postavilo v svojo sredo kot znamenje upanja za prihodnost.

Življenjska moč Frančiškovega bratstva izhaja iz pristnega evangelijskega življenja. S. Rita Vicidomini v razlagi Vodila FSR poudarja: »Temeljno za nas je, da se naučimo prehajati iz življenja k evangeliju in od evangelija k življenju. Frančišek se je trudil, da bi Kristusu, ki ga je tako ljubil, postal čim bolj podoben.« Frančiškovi bratje in sestre so živo znamenje, kadar odsevajo življenje prvih kristjanov, o katerih beremo v Svetem pismu: »Bili so stanoviti v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah. Vse pa je v duši navdajal strah, zakaj

po apostolih se je dogajalo veliko čudežev in znamenj. Vsi verniki so se družili med seboj in imeli vse skupno: prodajali so premoženje in imetje ter od tega delili vsem, kolikor je kdo potreboval. Dan za dnem so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter uživali hrano z veselim in preprostim srcem. Hvalili so Boga in vsi ljudje so jih imeli radi. Gospod pa jim je vsak dan pridruževal te, ki so našli odrešenje« (Apd 2,42–47).

Se nadaljuje ...

Utrinki z generalnega kapitlja OFS

Doroteja Emeršič

Od sobote, 1. novembra, do nedelje, 9. novembra, je v Assisiju potekal Generalni kapitelj Frančiškovega svetnega reda (OFS). Zbralo se je 80 kapitularev in še okoli 40 opazovalcev in sodelavcev s celega sveta. Kapitelj se je začel s sveto mašo v spodnji baziliki svetega samostana. V delovnem delu kapitlja smo po poročilih o dejavnostih reda v preteklih treh letih razmišljali o tem, **kako voditi mednarodni red, kot je OFS**, potekale pa so tudi okrogle mize, ki so obravnavale naslednje teme: **pomen družine za Frančiškov svetni red in FRAMO, življenje**

v skupnosti z Bogom v našem svetnem življenju ter življenje v bratstvu – dar Cerkvi in svetu.

Slišali smo, da se bratstva v Evropi starajo, v slovanskih deželah doživljajo rast, na Daljnem vzhodu in v Afriki pa pravi razcvet. Vendar v teh deželah potrebujejo pomoč predvsem pri vzgoji. Spomnili smo se tudi zatiranih bratov in sester, predvsem na Bližnjem in Daljnem vzhodu, kjer veliko kristjanov živi v duhu svetega Frančiška, vendar so skriti zaradi političnih razmer.

Naša delovna skupina

Slovenska skupina

mizi zastrigel z ušesi: »Iz Slovenije? Si poznala p. Miha (Drevenška)?« »Seveda sem ga poznala, saj je bil doma iz sosednje župnije.« »Jaz sem bil njegov najožji sodelavec. Velik človek je bil!« Okoli sedeči so kar vzklikali od presenečenja in veselja, kako je mogoče, da se srečata dva iz popolnoma drugega konca sveta in poznata istega človeka. Pozneje nam je povedal še veliko čudovitih spominov in pričevanj o p. Mihi. Napisal je tudi knjigo o njem. Upam, da jo bomo dobili v slovenskem prevodu.

Še eno ganljivo doživetje: na kapitlju je bila tudi sestra iz Ukrajine in opazovalka iz Rusije. Na predstavitvenem večeru je prva razložila pomen noše, ki jo je oblekla, potem pa zapela ganljivo pesem o ljubezni in trpljenju ukrajinskega naroda. Povedala je tudi, da njen narod zdaj potrebuje veliko ljubezni in molitev, da bo zdržal trpljenje, ki ga preživlja. Izrazila je zaupanje, da bomo tudi mi, njeni bratje in sestre v OFS, molili za trpeče v Ukrajini. Po prvih zvokih se ji je pridružil glas iz občinstva, pritegnila ji je sestra iz Rusije, vendar je že po nekaj taktih umolknila oziroma se zlomila v joku. Ihteč je stekla iz dvorane. Nastopajo-

ča je zapela do konca, potem pa poiskala ihteko sestro, jo objela, in, verjemite, nobeno srce ni ostalo hladno in nobeno oko suho.

Tudi moje srce utripa v hvaležnosti, da sem smela biti tam in želim si samo to, da bi se ta duh edinosti in Frančiškovega veselja, ki smo ga bili deležni v Assisiju, razlil v vsa bratstva OFS v Sloveniji. Resnično smo poklicani, da širimo preprosto veselje v duhu Assisija. In kot je rekel generalni minister samostanskega reda p. Nicholas Polichnowski, ki je vodil volitve novega vodstva: »Marija se ni sramežljivo umaknila, ko ji je teta Elizabeta povedala, da je izvoljena, ampak je rekla: Moja duša povečuje Gospoda in moje srce se raduje ... « Tudi naša srca naj se radujejo, saj je nekaj najlepšega biti brat ali sestra svetega Frančiška.

Osrednji namen takega srečanja je seveda razmislek o bistvenih vprašanjih OFS v sedanjem trenutku, predvsem o svetni identiteti in naravi reda. Poleg razmišljanj, pogovorov, odločanja in sklepov, ki bodo predstavljeni v bratstvih na vseh nivojih, pa je zelo dragoceno medsebojno spoznavanje in pogovori med prisotnimi.

Na takem dogodku pride še posebej do izraza mednarodni značaj, predvsem pa dejstvo, da biti brat in sestra OFS pomeni, da mi je mar tudi za brata in sestro na Kitajskem, na Papui Novi Gvineji, v Zambiji, Gvatemali ... Ko vidiš, kako enake so naše misli, želje, prizadevanja, se širi tvoje srce v veselju nad tem, da smeš biti poklican v Frančiškovo družino.

Pa morda drobní dogodek, ki kaže »majhnost« »velikega« sveta: ko smo se pri večerji spoznavali in si pripovedovali, od kod je kdo, je brat iz Zambije pri sosednji

Božič v družini

Pripravlja: Slavica Gašparič

Božič običajno praznujemo v družinskem krogu, kjer nas obdajajo številne stvari, ki imajo simbolno vrednost. Skupaj s starši poglej, kaj pomenijo, jih pobarvaj in jih poišči okrog sebe.

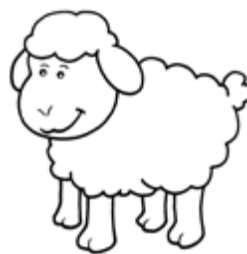
1 KAMELA za modre može

2 SLADORNA PALČKA za pastirske palice

4 VENČEK, krog brez začetka in konca, za neskončnega Boga

3 JAGNJE za Jezusa, pastirja vseh ovac

6 DARILA za darove svetih treh kraljev

5 ZVEZDA nad Betlehemom, da kaže pot

8 SVEČA za Jezusa, ki je luč sveta

7 ANGEL, ki prinaša dobre novice

Jezusu, Mariji in Jožefu pravimo sveta družina. Vendar je lahko tudi vaša družina sveta. To ne pomeni, da se nikoli ne sprete ali ranite. Svetost vključuje radost, veselje in sproščenost, sočutje in razumevanje ter sposobnost, da odpuščamo in nam je odpuščeno, da ljubimo in smo ljubljeni. V družinskem življenju svetost pomeni pripravljenost, da se damo voditi Božji luči, ki je v nas.

V nadaljevanju si preberite zgodbo, ki vam je lahko v navdih, da bo v letošnjem adventu vaša družina še bolj sveta.

Božična zgodba

Majhen deček je na sveti večer taval po mestu. Bilo je pozno in ljudje so hiteli domov. Številni so s seboj nosili darila, na njihovih obrazih je sijala sreča. Videti je bilo, da imajo vsi topel dom, kamor bi radi čim prej prišli. Vsi razen malega dečka.

Ko je hodil, mu je oster mraz bičal obraz. Tudi v prste ga je začelo zebsti. To ni bila noč, v kateri bi človek ostal sam zunaj, zato je zavil v široko ulico, ki so jo obdajale bogate hiše. Zbral je pogum in se odpravil do vrat ene izmed njih. Pogledal je skozi okno v sobo, kjer so se igrali otroci.

Deček je pritisnil na zvonec in majhen otrok je odprl vrata, pogledal proti dečku in rekel, da mu je žal, vendar ne želijo, da bi bil pri njih na božični večer kak tujec.

Deček se je odpravil v sosednjo ulico v upanju, da v manjših hišah živijo bolj prijazni ljudje. Vsi so ga zavrnil ali pa so se ga bali sprejeti v hišo. Bližal se je revnejšemu predelu mesta in si mislil, da ga bo nekdo že povabil k sebi.

Stopil je k majhni hiši brez zaves, v kateri je mati zraven majhnega drevesca brala pravljico svojim otrokom. Sli-

šali so ropot in takoj skočili k vratom, pred katerimi je prezebel stal majhen fantič. Mama ga je stisnila k sebi in odpeljala v kuhinjo. Sinu je dejala, naj pristavi mleko in vsi so se stiskali okoli štedilnika, dokler se deček ni pogrel. Povabili so ga, da z njimi preživi božični večer, in se odločili, da nadaljujejo z branjem na mestu, kjer so končali.

Nenadoma je močna luč razsvetlila sobo. Majhna družina je opazila, kako se je fantič pred njihovimi očmi spremenil. Svetloba z njegovega obraza je močno sijala. Potem je luč razsvetlila prostor in zunaj so videli žarek svetlobe, ki se je dvigal in spreminjal v zvezdo, ki je blestela nad njihovo hišo.

Najprej je tišino pretrgal sin: „Mama, ali je bil to Jezušček?“ „Mislim, da je bil prav on,“ je odgovorila.

Pravijo, da na vsak božič pošlje Bog svojega sina na zemljo, da išče prenočišča. Ljudem, ki ga prijazno sprejmejo, Bog pošlje čudovito zvezdo, da zasije.

Na letošnji božič bodite v vaši družini zelo pozorni, če morda kdo potrebuje vašo pomoč. Potem pa pogledajte, če nad vašim domom sije zvezda.

(Povzeto po zgodbi Boža Rustje.)

Poklic – Božji klic in naša odgovornost

Br. Danijel Golavšek

V nedeljo, 5. oktobra 2014, je bila v Murski Soboti **slovesnost večnih zaobljub** našega **brata Antona Borovnjaka**. Čeprav se je slovesnost s sveto mašo začela ob 17. uri, smo se bratje in drugi verniki začeli v njegovem rojstnem kraju zbirati že v zgodnjih popoldanskih urah. Ljudi je bilo skoraj preveč za murskosoboško stolnico. Videlo se je, da imajo brata Antona ljudje resnično radi, da ga podpirajo z molitvijo in mu želijo vse dobro. Sveto mašo je, s škofovim dovoljenjem, vodil provincialni minister Slovenske minoritske province, p. Milan Kos, kateremu je br. Anton tudi izrekel večne zaobljube. Med nagovorom je p. Milan spodbudil br. Antona, naj zvesto hodi po poti, na katero ga je poklical nebeški Oče. Z zaobljubami čistosti, pokorščine in uboštva je posvetil svoje življenje Njemu, ki ga je poklical v življenje in na pot za Jezusom Kristusom. Po sveti maši je bila na dvorišču pred cerkvijo pogostitev za vse prisotne, ob 20. uri pa smo se povabljeni zbrali še v restavraciji bližnjega hotela, kjer smo dan zaključili ob dobri večerji in bratskem druženju.

Ker sem sam naredil iste zaobljube le mesec dni prej, je bil to zame res enkratni dogodek, ob katerem sem poglobljeno podoživel trenutke, veličino in smisel Božjega klica. Pravim "Božjega klica", ker Bog ne kliče le nas, redovnikov in duhovnikov, ampak vsakega človeka – najprej k temu, da bi dosegli polnost življenja in sreče – potem pa k čisto konkretnim dejanjem, ki do tega cilja vodijo. Dovolite, da izkoristim to priložnost in povem nekaj besed o sami poklicanosti in posameznikovi odgovornosti do klica.

Slovar slovenskega knjižnega jezika (SSKJ) opisuje besedo "poklicati" z več oznakami, kot npr. »glasno izgovoriti, navadno kako ime; izraziti željo po prisotnosti na kakem mestu ali pri kakšni dejavnosti ...«. Čeprav etimolog, ki je pojasnil dano besedo, skoraj gotovo ni imel v mislih Božjega klica, pa zanj (razen tega, da ni v obliki slišnega zvoka) velja povsem enako. Bog kliče posameznika po

imenu in vedno dovolj glasno, da lahko Njegov klic vsak zazna. Zakaj ga torej mnogi ne slišijo? No, če si gluhi ali če imaš tisoč stvari, ki njegov glas preglasijo, potem res ne moreš ničesar slišati oz. bolje rečeno zaznati. Najprej je torej potrebno biti sprejemljiv, pozoren in odprt, da nas zmore Bog prek življenja, dogodkov in znamenj nagovoriti. S svojim klicem izraža željo in nas vabi, da bi bili vedno prisotni na mestu, ki nam ga je določil in kjer nas želi, ker ve, da bomo le tam dosegli resnično srečo in polnost našega življenja. Zaradi tega nas je konec koncev vendar ustvaril in nam dal življenje.

Toliko o Božjem klicu. Vendar pa morata biti pri medsebojnem dialogu vedno navzoči dve osebi. In tukaj nastopimo mi s svojo (ne)odgovornostjo. Bog je dal človeku svobodo, da zmore na klic odgovoriti z "da" ali z "ne" ali pa ga lahko celo presliži. (Lahko bi sicer ustvaril robote, ki bi vedno govorili "da", vendar potem ne bi bilo prostora za medsebojno ljubezen.) Da bi bolje razumeli, kaj pomeni "odgovoriti", nam SSKJ geslo razlaga kot »izraziti komu kaj v zvezi s tem, kar vprašuje; reči komu kaj na nagovor; narediti kaj, s čimer se potrdi sprejem obvestila ...«. Presenečenje – tudi tokrat velja enako, kadar gre za odgovor na Božji klic! Ni naključje, da imata besedi "odgovoriti" in "odgovornost" isti koren. Odgovornost zahteva dati nekemu primeren odgovor. Brez odgovornosti namreč ni iskrenega medsebojnega odnosa. Bog nas ne more prisiliti

v dejanja, ki jih sami ne želimo. Vse, kar lahko stori, je to, da nam zaupa, da bomo ravnali prav. Če torej želimo doseči tisto srečo in polnost življenja, ki nam jo je pripravil in namenil nebeški Oče, potem je potrebno biti **odgovoren** do Njegovega (po)klica.

Ker pa smo ljudje zelo šibka in krhka bitja (na srečo ve to tudi Bog), se vsa zgodba ne konča tukaj. Bog nam sicer nalaga odgovornost za naše življenje, vendar je hkrati tudi usmiljeni Oče, ki zna pisati ravno tudi po krivih črtah. Dokler ima človek voljo delati dobro, dokler ima namen in željo ostati v Božji bližini, nas bo Oče trdno držal, tudi kadar nam spodrsne in pademo. (Morda nas takrat zgrabi in objame še močnejše!) To je naša vera, to je naše odrešenje, ki nam ga je pridobil Jezus Kristus. Človek je poklican v srečo medsebojne ljubezni in ne v temo in obup osamelosti.

Prve zaobljube br. Rufina – Vladimirja Predikake

P. Slavko Stermšek

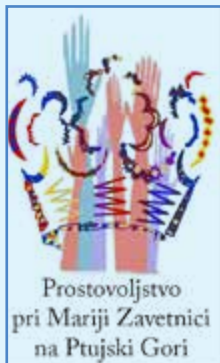
Brat Vladimir Predikaka je po vstopu v minoritski red in po opravljeni kandidaturi ter postulatatu v letu 2013 začel v Assisiju leto preizkušnje, ki jo je od januarja 2014 nadaljeval v noviciatu Slovenske minoritske province sv. Jožefa v Piranu pod vodstvom magistra novincev p. Slavka Stermška. Leto preizkušnje je uspešno zaključil in 21. septembra 2014 izpovedal prve zaobljube za tri leta pred provincialnim ministrom p. Milanom Kosom, sobrati in vernim ljudstvom. Ob tej slovesnosti so ga spremljali sorodniki, prijatelji in mnogi povabljeni gostje, med njimi tudi njegova tovariša iz asiškega noviciata, hrvaška sobrata Anton in Vilček. Provincialni minister je v svojem nagovoru omenil veselje nad tem dejanjem in zaobljubljenca priporočil Vsemogočnemu, naj ga vodi po pravi poti do dokončne odločitve postati redovnik za vse življenje. V nadaljevanju je spregovoril o pomenu zaobljub, ki jih je novinec izpovedal, in kako mu naj služijo na poti skozi življenje vse do izpolnitve svojih zemeljskih dni. Pri sveti maši je prepeval župnijski pevski zbor Georgios iz Pirana. Zapel pa je tudi sobrat p. Janez Ferlež ob svoji

kitari. Brat Vladimir si je ob prvih zaobljubah izbral redovno ime Rufin. Rufin je bil eden prvih Frančiškovih posnemovalcev. Kmalu po vstopu prvih dvanajstih tovarišev je še sam pristopil k Frančišku in se vključil v novonastali red spokornikov. Pred zaključkom sv. maše je brat Rufin spregovoril zbranimu ljudstvu z besedo zahvale za vse prejete milosti in darove, ki jih je bil deležen od zgoraj in od dobrih ljudi, od kar je pri redovnikih minoritih. Po slovesnosti smo bili vsi povabljeni na križnik hodnik, kjer je bila večerja za vse navzoče. Bratu Rufinu na začetni poti želimo vztrajnosti, potrpežljivosti in neuklonljivosti tudi ob pričakovanih težavah, ki znajo še kako hitro nastopiti.

PROSTOVOLJSTVO NA PTUJSKI GORI 2015

Bratje minoriti so naju sprejeli v Frančiškovem duhu. Imela sva občutek, da sva del samostanke družine ... Hvala vsem patrom, bratu Robiju in kuharici Magdi za teden globokega doživetja življenja v Frančiškovem duhu. PA BREZ VELIKO BESED – SAMO PRAKSA!

Boris in Cvetka

Pod Marijinim plaščem na Gori je vedno lepo. Veseli smo in hvaležni Bogu, da smo mogli tudi letos skupaj s samostansko družino in množico romarjev pripravljati in obhajati praznik Marijinega vnebovzetja.

Še naprej se bomo radi vračali na ta posvečeni kraj!

Stanko, Zlatka in Tina

Spoštovani in dragi prostovoljci!

Dobrodošli na božjepotnem kraju pri Mariji Zavetnici na Ptujski Gori. Bratje minoriti, ki oskrbujemo Božje skrivnosti in božjepotni kraj na Ptujski Gori, se Vašega prihoda zelo veselimo. Tukaj na Gori molimo za Vas. Vabimo Vas, da pazljivo preberete spodnje vrstice in se kar prijavite.

Starejši in mlajši, tisti, ki ste že bili, in tisti, ki boste prvič ... za vse bo dovolj dela, molitve in mirnega duhovnega počitka.

Vaše delo bo tam, kjer ste »najbolj doma«, pri tistem, kar Vam najbolj ustreza ...

MOŽNOSTI PA JE VELIKO – naštejmo nekatere:

DEŽURSTVO V CERKVI

Pomeni skrb za nenehno urejenost cerkve (rože, tisk in ostalo), za sveto tihoto, ki mora vladati v cerkvi, za to, da bodo ljudje v cerkev vstopali primerno oblečeni ...

DEŽURSTVO V PRODAJALNI SPOMINKOV

Vsak romar na božjepotnem kraju rad vzame kaj za popotnico ... Zato je dežurstvo v majhni trgovini še kako dobrodošlo.

UREJANJE OKOLICE CERKVE

Okrog cerkve je zelenica z gredicami, ki potrebujejo neprestano nego... Nege si želi tudi velik zelenjavni vrt ...

SKRB ZA ROMARSKO HIŠO

V romarski hiši se dnevno zvrsti precej romarjev, turistov, pohodnikov, ki za sabo pustijo marsikaj, kar je treba redno pospravljati ...

POMOČ V SAMOSTANSKI KUHINJI, NA SAMOSTANSKEM VRTU ... VKNJIŽNICI ...

Dobrodošli, asiški romarji, častilci Brezmadežne, molivci živega rožnega venca, ki lahko poleg sebe prijavite še kakšnega znanca, prijatelja ...

Samostan vsakemu nudi enoposteljno sobo s sanitarijami in hrano (med molitvijo in obroki se lahko priključite bratom – patrom).

Vašo pomoč sprejemamo kot popolnoma prostovoljno, brez vsakršnih plačil.

Prijavijo se lahko le polnoletni, tudi dedki in babice lahko pridete, ZARES!

Vsak teden sta dobrodošla po dva prostovoljca (dva moška, dve ženski ali zakonski par)– izjemoma trije ali več.

Prostovoljno delo traja en teden, in sicer od nedelje do nedelje (kosilo).

Prostovoljno delo, ki se začne v nedeljo, 31. maja, in konča v nedeljo, 30. avgusta, je lahko tudi zelo koristen »duhovni« dopust.

Prijavite se izključno prek e-pošte: minoriti.ptujaska.gora@rkc.si / roman.tkauc@rkc.si

ali pišite na naslov: Minoritski samostan Ptujaska Gora,

Ptujaska Gora 40, 2323 Ptujaska Gora,

Ne pozabite navesti točnega datuma načrtovanega prihoda od nedelje do nedelje.

Prostovoljno delo spremljajo p. Roman Tkauc in ostali bratje.

Z velikim veseljem Vas tudi letos pričakujemo ter želimo mir in dobro

Frančiškovi bratje minoriti s Ptujске Gore.

P. Martin Gašparič, rektor bazilike

Romanje od La Verne do Assisija

Doroteja Emeršič

Samotna pot skozi gozd

Utrujena, a srečna pred baziliko sv. Frančiška

Assisi je kraj, kamor se človek vedno znova vrača, saj ga tja kliče naš oče Frančišek. Zato je bila misel, da bi šla v Assisi še na kak drug način kot z avtobusom, zelo mikavna. Vendar nisem vedela, kako naj to izvedem. Sama si nisem upala, ker je pot zelo samotna, pa tudi o lastni kondiciji nisem bila najbolj prepričana, zato nisem vedela, če bi zmogla. Nenadoma pa se je ponudil spremljevalec v osebi mojega zeta Janeza. Postavil je nekakšen pogoj: da bova solidno spala in solidno jedla. Zelo sem mu hvaležna za to, ker sicer ne vem, če bi zmogla. Vsako peš romanje prinese lepe in težke trenutke. Ne bom opisovala, kot so potekali dnevi od jutra do večera in od enega do drugega prenočišča, želela bi sporočiti le glavne vtise. To je bilo romanje po poteh, kjer je hodil tudi sveti Frančišek, ko se je odpravil iz Assisija na La Verno, kjer je iskal mir, pravijo, da tudi pred svojimi brati. Nazadnje je bil tu zaznamovan z znamenjem našega Gospoda Jezusa Kristusa, z njegovimi ranami. Na to dejstvo sva se spomnila vsako jutro ob molitvi Frančiškove prošnje Vsemogočnemu, katerega je prosil, naj razsvetli temine njegovega srca, mu da pravo vero, trdno upanje, popolno ljubezen, globoko ponižnost, razumnost in spoznanje ... Tako opremljena sva se napotila od La Verne, ugibajoč, kaj nama bo prineslo devet dni, namenjenih kilometrom, ki so naju ločili od Assisija. Romala sva od 24. avgusta do 1. septembra 2014.

Prvi dan poti je bil zelo prizanesljiv, prečila sva blage griče, hodila skozi čudovite borove gozdove in čez travnike, kjer so pozvaljali kravji zvonci ... Sonce, tišina, blagodejni mir.

Drugi dan sva doživela zanimivo srečanje. V vodniku sva prebrala, da bova hodila blizu samotišča Cerbaiolo, kjer je bilo včasih moč prenočiti, a odkar je umrla sestra Klara, ki ga je obnovila, pa ne več. Ker naju je vseeno zanimalo, kako izgleda samotišče in kakšni so samotarji oziroma puščavniki, sva se odločila za ogled. Pot se odcepi od romarske poti in se najprej spusti v globel, nato pa vzpne kar visoko v hrib. V globeli sva naletela na velik kup obsekanih vej in spomnila sem se lepe navade v naših gorah, da planinci prinesejo drva v kočjo in s tem olajšajo oskrbo. Oba si naloživa drv, kolikor pač moreva, in jih pritovoriva do samotišča. Radovedna se mu bližava, saj še nikoli nisva videla česa podobnega. Pričakal naju je lepo obnovljen majhen samostan s cerkvico, pred njim pa je stal možakar, ki naju je začudeno opazoval. Sopiha joč odvrževo tovor in vprašava, ali je zadovoljen, ker sva prinesla drva. »Ne,« pravi, »ker bo lastnik teh drv poklical policijo, če bo ugotovil, da so tukaj. Sicer lepo od vaju, vendar ...« No, prav, jih bova pa odnesla nazaj ... Preveč uslužen tudi ni dobro biti ... Prijazno naju povabi, naj si

Vsi različni, vsi blatni

ogledava kraj in naju pusti sama, medtem pa se posveti urejanju šopka pred Križanim. Vse je silno skromno. Pozneje nama je namenil nekaj trenutkov, vendar ni znal skoraj nič angleško, midva pa ne italijansko. Razumeli smo se le toliko, da nama je pojasnil, da ni duhovnik in ne brat Frančiškovega svetnega reda, ampak nekaj vmes. Trenutno ne sprejemajo romarjev, vendar se bo to morda spremenilo. A ta kraj bo namenjen samo resničnim iskalcem duhovnosti, ne pa avanturistom ali tistim, ki hlepijo po čustvenih doživetjih.

Tretji dan sva začela na Passo Viamaggio, na višini 1100 metrov. Temu primerno oz. neprimerno je bilo tudi vreme: deževno, hladno, neprijazno, vendar le do čudovite vasice Montagna, kjer se je zjasnilo in sonce je prijazno grelo ves dan. V samostan Monte Casale sva prišla ravno, ko so menihi peli litanije ob popoldanski molitveni uri. Lepoti miniaturnega samostana je dodal svoje ogled ogromne skale Sasso Spico pod samostanom, ki je vide-la Frančiška moliti v svojem zavetju. Na asfaltni cesti, ki ji ni in ni bilo konca, sva ugotovila, da se lahko ob neštevilnih korakih nizajo tudi zdravamarije in misli, s katerimi objemaš enega za drugim vse svoje drage, bližnje in tiste, ki so se priporočili v molitev. Ob tem pa pečejo podplati, bolijo ramena, kolena in ob takih trenutkih preverjaš resničen namen svojega romanja. Ampak zanimivo, drugo jutro si spet toliko spočit, da zmoreš hoditi naprej.

Četrty dan sva ugotovila, da so zajtrki v prenočiščih prilagojeni turistom, ne romarjem, in da so za naju čisto prepozni. Zato sva začela vstajati bolj zgodaj in do desetih, ko je pritisnilo sonce, sva prehodila že dober del poti. Lep je spomin na pot v sončnem dnevu, ki naju je vodila mimo prve krščanske cerkve ob zgodnji Tiberi, ki je sicer lepo ohranjena, vendar stoji dobesedno sredi polj, kar nekako izgubljena v čisto nič idiličnem podeželskem okolju. Zanimivo, da njive orjejo z goseničarji

in ne s traktorji. Svetišče se imenuje Pieve de Saddi. Ime izhaja iz Parish of the Saints (Cerkev svetnikov), ker so tu živeli trije duhovniki, ki so bili na svetniškem glasu in so umrli mučeniške smrti. Njim v počastitev položim na okno zaprtega svetišča šopek poljskega cvetja.

Pietralunga, čudovito mestece na strmem hribu, ki je bil zadnji vzpon tistega dne – po neštetih prejšnjih. Nekdo je dejal, da naj mu nihče več ne govori o blagih gričih Umbrije. Močno se strinjam z njim.

Nepozabna pa je bila hoja naslednjega dne, ki naju je pripeljala v Gubbio, kjer je Frančišek pomiril volka. Lepa pot skozi prijazne gozdove in majhne zaselke, ki jih je bilo vedno več v primerjavi s prvimi dnevi, vendar spet – gor, dol, gor, dol. Srečujeva romarje, ki hodijo isto pot, pa se spet razidemo ... v glavnem hodiva sama. V daljavi zagledava mesto Gubbio, vendar poti ni in

ni konca, sonce pa žge ... Toliko lepši pa so večeri, ko bolečina v nogah popusti in se samo še nasmehneš okorni hoji, ko po obilni večerji vstaneš od mize.

Pot se preveša proti zaključku. Čaka naju še dolg vzpon do prenočišča ob gradiču Biscina, ki ga že ves dan gledava pred seboj. Ob prihodu sledi razočaranje, kajti grad, ki je od daleč videti mogočen, ni drugega kot stene, podprte z železnimi drogovi. Prav do gradu pa se vedno bolj širi velika goveja farma s čisto nič spoštljivo skrbjo za ohranjanje kulturne dediščine.

Zadnje jutro vzameva pot pod noge še v temi. Svetijo nama zvezde; vendar ne dolgo, kajti vedno bolj se bližajo črni oblaki in grmenje. Nazadnje se ulije dež, ki traja ves dopoldan, ko prispeva do zadnjega kraja pred Assisijem, do Valfabbrice. Janezu je dovolj dežja in blata in bo šel na avtobus. Po skupni kavi se posloviva. Štorkljam po cesti in malo mi je težko, saj je vedno zadnji del poti najlepši, ko vidiš, da si zmogel. Nenadoma zaslišim za seboj: »Scusa, signora.« Ozrem se, začudena kdo in zakaj me ogovarja. Za menoj stopa moj zet, široko nasmejan, in pravi: »Zanimiva so pota Gospodova, avtobus gre šele čez tri ure, ko bova že na suhem ... « Pot do Assisija je bila še dolga, čeprav so jo zadnji kažipotit očitno hoteli malo skrajšati. Vlekla se je še več kot tri ure, vendar midva sva bila kljub ponovnemu dežju in obilnemu blatu, ki se lepilo na podplate, zelo dobre volje ...

Dano nama je bilo prehoditi pot, ki se bo, upam, tako ali drugače nadaljevala. Ob prihodu v Assisi so bile besede nepotrebne. Stiski rok in objemi so se naenkrat kar dogajali, saj se nas je veliko občasnih sopotnikov srečalo na Očetovem grobu. Tam naju je čakal tudi naš p. Janez Šamperl, ki je ravno ta dan prišel v Assisi in se naselil v svetem samostanu. Pot je končana, v mislih je že naslednja, saj pravijo, da ko si enkrat romar, si vedno romar.

Sveti Frančišek in sveti Jakob, prosita za nas!

Jesenski tabori

P. Damjan Tikvič

V jesenskih počitnicah sta se v domu duhovnih vaj v samostanu Svete Trojice v Halozah odvila dva tabora za osnovnošolske otroke. Ustavili smo se ob risanju filma *Ratatouille*. Glavni junak je bil obdarjen z izrednim razločevanjem različnih vonjav in okusov, kar mu je omogočilo, da je razvil kuharske sposobnosti.

Vsak izmed nas je razmisлил, katere talente nam je Bog podaril. Nekateri so prejeli dar vida, risanja, petja, igranja instrumenta, branja, računanja ... drugi veselja in razveseljevanja ljudi, kuhanja in pomaganja pri hišnih opravilih, ljubezni do domačih živali, športa ...

Svoje darove smo narisali ter jih pri večerni molitvi Jezusu položili na oltar v samostanski kapeli.

Razmišljali smo še ob evangelijskih odlomkih, ko Jezus sprejema otroke in jih blagoslavlja, ozdravi Jairovo hčer in bolnega dečka ter nasiti lačno množico, ko pomnoži dve ribi in pet hlebov, ki jih je imel deček s sabo.

Drugi dan smo začeli z zgodbo sv. Frančiška, ki se je s sobratom odpravil v mesto pridigati, vendar sta vso pot pomagala ljudem pri različnih opravilih. Sobrat se je zvečer pritoževal, da sta izgubila vse dan, saj nista niti minute namenila oznanjevanju evangelija. Frančišek pa mu je odgovoril: »Kako to, da nisva pridigala? Ves dan sva pridigala. Pridigamo ne toliko z besedami kot predvsem z dejanji.«

Nato smo preizkusili še svoje sposobnosti v kuharski in likovni delavnici.

PREŽIVI LEPE TRENUTKE V LETU 2015

Z BRATI MINORITI

minoriti.rkc.si

ROMANJE V ASSISI

Od 19. do 24. julija 2015

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditelja: p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-pošta: danilo.holc@rkc.si
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720;
e-pošta: damjan.tikvic@rkc.si

Predvidena cena:

- odrasli **140 €**
- osnovnošolski otroci **80 €**
- predšolski otroci – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

DOM DUHOVNIH VAJ SVETE TROJICE V HALOZAH (PODLEHNIK)

ŠOLA ZA ANIMATORJE ABC, 2. del (predvideni dar 26 €)

Starostna skupina: srednješolci in študentje

Kraj: Dom duhovnih vaj Sv. Trojica (Haloze)

Datum: 20. – 22. 2. 2015

Prijave in informacije: damjan.tikvic@rkc.si; 031 834 720

PREDSILVESTROVANJE V DRUŽABNEM VZDUŠJU

Starostna skupina: srednješolci in študentje

Kraj: Dom duhovnih vaj Sv. Trojica (Haloze)

Datum: 28. in 29. 12. 2014

Prijave in informacije: damjan.tikvic@rkc.si; 031 834 720

SILVESTROVANJE V MOLITVENO-DUHOVNEM VZDUŠJU

Starostna skupina: vse starostne skupine

Kraj: Romarski dom sv. Jožefa (Olimje)

Datum: 31. 12. 2014 – 1. 1. 2015

Prijave in informacije: ernest.benko@rkc.si; 03/582 91 61

ZIMSKI TABOR

Starostna skupina: osnovnošolci

Kraj: Dom duhovnih vaj Sv. Trojica (Haloze)

Datum: 30. in 31. 1. 2015

Prijave in informacije: damjan.tikvic@rkc.si; 031 834 720

DUHOVNE VAJE ZA MINISTRANTE

Starostna skupina: od 5. do 9. razreda

Kraj: Dom duhovnih vaj Sv. Trojica (Haloze)

Datum: 27. 2. do 1. 3. 2015

Prijave in informacije:

stefka.klemen@nadskofija-maribor.si; 031 680 213

damjan.tikvic@rkc.si; 031 834 720

Ta sveta noč nosi v sebi nekaj skrivnostnega,
nekaj otroškega, zato je del spomina vsakega človeka.

To je noč, v kateri se človek, kdo ve zakaj,
počuti boljšega, pozornejšega, bolj odprtega.

Ali ni najlepši božič, ko se v trpečem in bolnem človeku
rodi iskrica upanja in zažarijo oči ob tem,
da je Bog blizu človeku?

Ob letošnjem božiču in novem letu vam želimo
odprtosti, miru in topline. Odprimo oči, da bi videli,
kako se nam ta otrok bliža in želi objeti tisto,
kar v nas predstavlja sledove človeške krhkosti.

Uredniški odbor

*Gospod Bog, blagoslovi naš dom. Naj bo kraj tvojega miru.
Naj v njem ne vlada sovraštvo, ampak ljubezen, naj v
njem ne bo nesloge, temveč edinost. Namesto užaljenosti in
krivice naj bo v njem odpuščanje. Zmota naj se umakne
resnici, vera naj premaga dvom.
Tvoj blagoslov naj nas spremlja na poti v tvoj nebeški dom.*

